

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 14Co/4/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1108232885
Dátum vydania rozhodnutia: 06. 02. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Branislav Král
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2024:1108232885.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Branislava Krála a členov senátu JUDr. Dariny Kriváňovej a JUDr. Michaely Krajčovej v právnej veci žalobcu: VENUS PROJECT Slovakia s r.o., IČO: 31 342 841, so sídlom Limbová 451/3, 900 91 Limbach, proti žalovanej: Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, Račianska 71, 813 11 Bratislava, v konaní o náhradu škody spôsobenú nezákonným rozhodnutím a nesprávnym úradným postupom orgánu štátu, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Mestského súdu Bratislava IV z 20. októbra 2023, č.k. B1-16C/182/2008-654, takto

rozhodol:

Krajský súd v Bratislave napadnutý rozsudok Mestského súdu Bratislava IV z 20. októbra 2023, č.k. B1-16C/182/2008-654, p o t v r d z u j e.

Žalovanej n e p r i z n á v a nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Mestský súd Bratislava IV (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 20. októbra 2023, č.k. B1-16C/182/2008-654 (ďalej len „napadnutý rozsudok“) žalobu zamietol a žalovanej nepriznal nárok na náhradu trov konania.

2. V odôvodnení rozsudku uviedol, že žalobca sa podanou žalobou domáhal vydania rozsudku, ktorým by súd zaviazal žalovanú na zaplatenie sumy uvedenej v žalobe. Žalobca žalobný návrh v priebehu konania podaním doručeným súdu dňa 31.12.2010 zmenil tak, že žiadal, aby súd zaviazal žalovanú na zaplatenie 3.921.726,96 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 14 % ročne zo sumy 401.765,60 eur od 26.01.2005 do zaplatenia, s úrokom z omeškania vo výške 13,5 % ročne zo sumy 916.683,26 eur od 21.02.2005 do zaplatenia a náhrady nemajetkovej ujmy 1.000.000,- eur vrátane trov konania. Uviedol, že v dôsledku protiprávneho konania súdneho exekútora JUDr. Ladislava Jakubca, ako aj sudkýň obchodného registra Okresného súdu Bratislava I a Krajského súdu v Bratislave zodpovedných za úmyselné vydávanie nezákonných rozhodnutí, došlo k nenáležitému obmedzeniu slobody podnikania žalobcu a k znemožneniu žalobcovi nakladať s jeho majetkom a obchodnými podielmi v žalobcovi, a to po dobu 1 129 dní. Zo strany súdneho exekútora došlo k vedomému a úmyselne vadnému aplikovaniu ustanovenia § 113b ods. 5 Exekučného poriadku, v dôsledku čoho žalobca nemohol nakladať s obchodným podielom v žalobcovi, t.j. aktívami spoločnosti podľa účtovných kníh ku dňu 25.01.2005 v účtovnej hodnote 300.958.984,- Sk a počínajúc dňom 25.01.2005 slobodne vykonávať podnikateľskú činnosť za účelom dosahovania a tvorby zisku. Takýmto konaním došlo k úbytku majetku titulom znemožnenia rozmnoženia stávajúcich aktív ku dňu 25.01.2005 podľa účtovných kníh. Žalobca utrpel škodu titulom ušlého zisku z kontraktov, ktoré by mohol spoľahlivo realizovať na základe vlastného dlhoročného know-how, nebyť obmedzenia slobody podnikania počínajúc dňom

25.01.2005, t.j. dňom, kedy boli žalobcovi doručené nezákonné rozhodnutia - príkaz na začatie exekúcie a exekučný príkaz na obchodný podiel spoločníka v jednoosobovej spoločnosti s ručením obmedzeným. Dňa 25.01.2005 súdny exekútor doručil žalobcovi nezákonný príkaz na začatie exekúcie, ktorým nezákonne zakázal žalobcovi, aby po vydaní príkazu na začatie exekúcie udelil súhlas na prevod obchodného podielu, čím znemožnil žalobcovi slobodné nakladanie s majetkom žalobcu v objeme 300.958.984,- Sk. Žalobca preto v dobrej viere (bona fide) s majetkom nenakladal a ani ho nespeňažoval, aby sa nedopustil, resp. jeho konateľ nedopustil spáchania trestného činu marenia výkonu úradného rozhodnutia, resp. poškodzovania veriteľa, čím sa súdny exekútor osobne vyhrážal. Súdny exekútor upozornil žalobcu, že doručením exekučného príkazu je obchodná spoločnosť povinná v zmysle § 113b ods. 5 Exekučného poriadku po doručení exekučného príkazu (príkazu na vykonanie exekúcie) poukázať peňažné prostriedky zodpovedajúce vyrovnávajúcemu podielu v rozsahu vymáhanej pohľadávky a jej príslušenstva oprávnenému, a zároveň, že zaniká účasť povinného v obchodnej spoločnosti, a ak to ustanovuje osobitný zákon obchodná spoločnosť sa tým zrušuje. Exekúcia na obchodný podiel však nebola možná, nakoľko v zmysle exekučného poriadku exekúcia na obchodný podiel pripadala do úvahy len vtedy, ak samotný exekučný titul vznikol po 01.02.2002. Keďže v prípade exekučného konania súdneho exekútora sa jedná o exekučný titul z roku 1996, exekúcia na obchodný podiel žalobcu je vylúčená. Uvedený nezákonný postup súdneho exekútora následne potvrdil Okresný súd Bratislava I a Krajský súd v Bratislave, ktorí vydali viaceré ďalšie nezákonné rozhodnutia. V dôsledku takéhoto konania súdneho exekútora a uvedených súdov nemohol žalobca slobodne podnikáť, slobodne nakladať s obchodným podielom a s majetkom spoločnosti za účelom dosahovania zisku a rozmnoženia majetku žalobcu v období január 2005 až február 2008. Žalobca nemohol uzatvárať zmluvy so svojimi obchodnými partnermi za účelom tvorby zisku a zo zisku mať a vyplatiť si podiel na zisku spoločníka po zdanení za roky 2005, 2006, 2007 a pomerne za časť roka 2008. Zákonu odporujúcou šikanou a vedome nezákonnou aplikáciou ustanovenia § 113b Exekučného poriadku v konaní EX365/2002 súdny exekútor znemožnil žalobcovi vykonávať podnikateľskú činnosť vo viacerých projektoch, v dôsledku čoho spoločnosti spôsobil škodu v podobe ušlého zisku v sume 893.768.997,- Sk za obdobie od 25.01.2005 do 28.02.2008. Zároveň došlo v príčinnej súvislosti k poškodeniu dobrého mena titulom straty obchodných partnerov a zákaziek. S ohľadom na intenzitu neoprávneného zásahu do práva na dobré meno, oslabenie postavenia v domácich a zahraničných obchodných kruhoch, včítane nemožnosti plnenia vojenských zákaziek požadovaných zahraničnými partnermi si žalobca uplatnil nemajetkovú ujmu v podobe primeraného zadosťučinenia vo výške 1.000.000,- Eur. Zároveň žalobca v žalobe vypočítal aj výšku škody, ktorú viazal na úrokovú sadzbu, a to dvojnásobok diskontnej sadzby Národnej banky Slovenska ku dňu 25.01.2005 vo výške 8 % ročne z hodnoty aktív žalobcu ku dňu 25.01.2005 v sume 300.958.983,96 Sk.

3. Žalovaná navrhla žalobu v celom rozsahu zamietnuť. Uviedla, že žalobca vo svojom návrhu konštatuje existenciu nezákonných rozhodnutí vydaných Okresným súdom Bratislava V, Okresným súdom Bratislava I a Krajským súdom v Bratislave, pričom v týchto súdnych konaniach neexistuje ani jedno rozhodnutie, ktoré by sa dalo považovať za nezákonné v zmysle zákona číslo 514/2003 Z.z.. Podmienkou nezákonnosti je existencia právoplatného rozhodnutia, ktoré bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom, čo nebolo žalobcom preukázané. Zároveň príkaz na začatie exekúcie a exekučný príkaz vydaný súdnym exekútorom nie je možné považovať za nezákonné rozhodnutie, nakoľko ide o úkony súdneho exekútora, ktoré v konečnom dôsledku ani nemôžu byť zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť. Žalobca zároveň vidí nesprávny úradný postup príslušného súdneho exekútora JUDr. Ladislava Jakubca v nezákonnom vykonávaní exekúcie, ktorého následkom malo byť znemožnenie ďalšieho podnikania žalobcu. Podľa názoru žalobcu sa nesprávneho úradného postupu dopustili aj príslušné sudkyne Okresného súdu Bratislava I a Krajského súdu v Bratislave, ktoré mali pri svojom konaní spolupracovať so súdnym exekútorom JUDr. Jakubcom a takto svojím spoločným konaním spôsobiť žalobcovi škodu. Uznesením č.k. Er 59/96-36 z 08. októbra 2002 súd zmenil súdneho exekútora vykonávajúceho exekúciu, pričom uznesenie a poverenie s fotokópiou návrhu na vykonanie exekúcie boli súdnemu exekútorovi doručené 19.11.2002. Chybou počítačového systému bola predmetná vec zaradená pod spisovú značku EX365/2002, a teda ku konaniam začatým v roku 2002, v dôsledku čoho došlo k začatiu vykonávania exekúcie predajom obchodného podielu. Až neskorším preverovaním počítačového systému bolo zistené, že exekúcia bola začatá už v roku 1996. Príslušný súd pri posudzovaní exekučného príkazu z 19. januára 2005 postupoval podľa exekučného poriadku, v zmysle ktorého je pre rozhodnutie dôležité doručenie exekučného príkazu bez ohľadu na začatie konania. Uznesením z 28.03.2006 Okresný súd Bratislava I rozhodol o začatí konania o výmaz spoločníka O.. D. J. z Obchodného registra. Následne po zistení chyby v

zaradení predmetnej exekučnej veci ku konaniam začatým od roku 2002 bol 10.04.2006 exekučný príkaz na vykonanie výmazu obchodného podielu súdnym exekútorom vzatý späť. Po doručení späťvzatia Okresný súd Bratislava I uznesením z 24.04.2006 rozhodol o zastavení konania. K samotnému výmazu nikdy nedošlo, čo potvrdzuje aj obsah výpisu z obchodného registra, pričom počas konania nedošlo ani k žiadnym prietahom v konaní. Súdny exekútor síce pochybil, avšak jeho konanie samo o sebe neodôvodňuje vznik nároku na náhradu škody. Žalobcom časovo vymedzené obdobie 1 129 dní, počas ktorého mal trvať zásah, bolo spôsobené konaním samotného žalobcu, keďže k vydaniu uznesenia o zastavení konania došlo už dňa 24.04.2006. Žalovaná spochybnila výšku škody, resp. ušlého zisku, ktoré žalobca žiadnym spôsobom nepreukázal. Okresný súd Bratislava I exekučné konanie 32Exre 16/05 uznesením zo dňa 24.04.2006 zastavil. Uznesenie síce nadobudlo právoplatnosť až oveľa neskôr, avšak uvedené je možné pričítať práve žalobcovi, ktorý neustále napádal zákonnosť predmetného uznesenia riadnymi a mimoriadnymi opravnými prostriedkami. Žalobca si tiež nesprávne uplatnil úrok z omeškania, keďže žalovaná by sa mohla dostať do omeškania s náhradou škody najskôr v deň nasledujúci po dni, kedy uplynula 6-mesačná lehota na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, ktorá bola doručená žalovanej dňa 25.03.2008. K poškodeniu dobrého mena žalobcu v obchodných kruhoch a u obchodných partnerov mohlo dôjsť len v súvislosti s konaním, resp. nekonaním O.. Bc. D. J. vo veci jeho splatnej pohľadávky. Obchodní partneri pritom nemuseli mať vedomosť o exekučnom konaní voči jedinému spoločníkovi a konateľovi žalobcu, pokiaľ ich o tom neupovedomil sám žalobca. Zároveň nemajetková ujma ako taká je neopodstatnená, nakoľko k výmazu O.. Bc. J. ako spoločníka z obchodného registra nedošlo. Exekučné konanie prebiehalo na základe právoplatného a vykonateľného exekučného titulu z dôvodu, že O.. Bc. D. J. v stanovenej lehote nesplnil svoj záväzok vyplývajúci mu z rozhodnutia súdu. Ak by tak vykonal a svoju povinnosť by dobrovoľne splnil, nedošlo by k exekučnému konaniu. Ak by teda žalobca aj preukázal, že mu vznikla škoda, túto by mu spôsobil svojím konaním O.. Bc. D. J..

4. Na pojednávaní dňa 25.11.2010 žalobca uviedol, že neoprávnenou exekúciou bolo zasiahnuté do práva na užívanie majetku žalobcu, a to odo dňa 21.05.2005. Žalobca ku dňu doručenia exekučného príkazu nakladal s aktívami spoločnosti v objeme 300.958.984,- Sk. Doručením nezákonného exekučného príkazu 21.05.2005 nastali účinky zrušenia spoločnosti z dôvodu, že súdny exekútor vadne aplikoval § 113b ods. 5 Exekučného poriadku, v zmysle ktorého okamihom doručenia exekučného príkazu nastávajú účinky jej zrušenia. Žalobca od 25.01.2005 nemohol slobodne podnikáť, nastal stav zrušenia žalobcu a vstupu spoločnosti do likvidácie. Žalobca mohol dobiehať iba už realizované veci, keď podľa § 72 ods. 1 Obchodného zákonníka nemohol uzatvárať nové zmluvy. Došlo k zmrazeniu aktív v sume 300.958.984,- Sk, k znemožneniu práva žalobcu nakladať s majetkom a slobodne ho užívať za účelom ďalšieho rozmnožovania. Nesprávny úradný postup exekútora, ako aj Okresného súdu Bratislava I spočíval v tom že Okresný súd Bratislava I dňa 19.05.2005 vydal uznesenie, ktorým E.. O.. D. J. ako spoločníka nezákonne vymazal z obchodného registra. Tento nezákonný stav trval 1129 dní, teda až do dňa, kedy bolo konanie súdom zastavené. Nesprávnym úradným postupom exekútora došlo k odňatiu legitímnej nádeje na zhodnotenie majetku žalobcu. Žalobca si uplatnil primeranú náhradu potencionálneho ušlého zisku z hodnoty aktív vo výške 8 % ročne, pričom rozhodným obdobím je obdobie 1129 dní od 25.01.2005, t.j. od doručenia exekučného príkazu do 28.02.2008 do zastavenia konania. Vo vzťahu k nemajetkovej ujme žalobca uviedol, že nezákonný stav sa podpísal aj na poškodení dobrého mena žalobcu, či už v domácich alebo zahraničných obchodných kruhoch. Súdny exekútor po vyfabulovaní exekučného príkazu tento šíril na verejnosti a aj pred orgánmi, s ktorými žalobca prichádzal do styku v rámci úradnej činnosti. Stav nezákonnej exekúcie mal katastrofálny dopad na poškodenie dobrého mena žalobcu a jeho reputácie, ktorú si žalobca prácne budoval od roku 1993 a na primerané postavenie v obchodných a finančných kruhoch. Žalobca mal aktivity, ktoré boli známe, čo dokumentuje aj dohoda spísaná s britskou spoločnosťou, ktorá sa napokon nerealizovala z dôvodu nesprávneho úradného postupu súdneho exekútora a tým vyvolaného stavu právnej neistoty. Od roku 2005 sa tiež pokračovalo v rozpracovaných aktivitách a žalobca, čo bolo jeho povinnosťou, informoval spolupracujúce spoločnosti o tom, že sa nachádza v stave zrušenia a nemôže pokračovať v uzatváraní kontraktov. Zároveň týmto došlo aj ku strate určitých klientov a tiež nedošlo k realizovaniu odkúpenia Pivovaru Stein.

5. Žalobca podaním doručeným súdu dňa 29.12.2010 zmenil svoj žalobný návrh, v ktorom okrem iného uviedol, že v inkriminovanom období mal žalobca legitímnu nádej na rozmnoženie svojho majetku realizovaním viacerých obchodných a investičných príležitostí. Nebyť vyvolaného stavu zrušenia žalobcu v príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom exekútora a Obchodného registra Okresného

súdu Bratislava I, žalobca mohol tieto príležitosti realizovať. Tento stav zrušenia žalobcu nastal s odkazom na ustanovenie § 113b ods. 5 Exekučného poriadku dňom doručenia vyfabulovaného exekučného príkazu žalobcovi dňa 25.01.2005. V dôsledku tohto stavu zrušenia žalobcu a jeho likvidácie žalobca nemohol s akcentom na § 72 Obchodného zákonníka uzatvárať nové zmluvy, a teda ani nemohol podpisovať obchodné a investičné zmluvy, čím došlo k poškodeniu jeho dobrého mena a spoločenskej reputácie v príslušných obchodných a tradingových kruhoch. Ak by bol exekútor rešpektoval výzvu žalobcu zo dňa 28.01.2005 na odstránenie nezákonného stavu titulom nesprávneho úradného postupu v lehote do 05.02.2005 a ak by nediskreditoval žalobcu pred tretími osobami, neprivodil by právny stav zrušenia spoločnosti s následkom obmedzenia slobody podnikania a slobody uskutočňovať žalobcom inú zárobkovú činnosť a s následkom ohrozenia a poškodenia dlhoročne budovaného a vybudovaného dobrého mena žalobcu.

6. Súd vec právne posúdil podľa § 113b ods. 5, § 235 ods. 2 zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) účinného k 25.01.2005, § 70 ods. 2, § 72 ods. 1, § 148 ods. 3 Obchodného zákonníka, § 5 ods. 1, § 6 ods. 1, 2, § 9 ods. 1, § 17 ods. 1, 2, 3 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, čl. 15 ods. 2, § 151 ods. 1, § 191 ods. 1 CSP. Vykonaným dokazovaním zistil, že súdny exekútor JUDr. Ladislav Jakubec viedol pod sp.zn. EX 365/2002 exekučné konanie proti povinnému SHS - Electronic-1, O.. D. J., T. XX, T., IČO: 11 810 157, rodné číslo: XXXXXX/XXX. Podkladom pre exekučné konanie bol vykonateľný exekučný titul na peňažné plnenie, a to rozsudok Mestského súdu Bratislava zo dňa 29.06.1995, č.k. 36Cb 179/94-St. Súdny exekútor vydal dňa 18.01.2005 príkaz na začatie exekúcie na vymoženie pohľadávky 1.000.000,- Sk s príslušenstvom, a to postihnutím obchodného podielu spoločníka O.. D. J., ako povinného, v spoločnosti VENUS PROJECT Slovakia, s r.o.. Príkaz na začatie exekúcie bol žalobcovi doručený dňa 25.01.2005. Súčasťou príkazu na začatie exekúcie bolo uloženie zákazu žalobcovi po vydaní príkazu na začatie exekúcie na udelenie súhlasu s prevodom obchodného podielu jej spoločníka, ak je takýto súhlas potrebný. Zároveň bol žalobca v predmetnom príkaze upovedomený, že doručením exekučného príkazu zaniká účasť povinného v obchodnej spoločnosti, a ak to ustanovuje osobitný zákon, obchodná spoločnosť sa tým zrušuje (§ 88 ods. 1 písm. g), § 93 ods. 2, § 148 ods. 3 Obchodného zákonníka), pričom ak je obchodná spoločnosť v likvidácii, je povinná oprávnenému bezodkladne po doručení exekučného príkazu (príkazu na vykonanie exekúcie) poukázať peňažné prostriedky zodpovedajúce podielu povinného na likvidačnom zostatku, a to v rozsahu vymáhanej pohľadávky a jej príslušenstva. Súd ďalej zistil, že súdny exekútor vydal dňa 19.01.2005 exekučný príkaz, ktorý bol doručený žalobcovi dňa 25.01.2005. Okresný súd Bratislava I uznesením zo dňa 19.05.2005, sp.zn. Sro 4397/B, právoplatným dňa 24.03.2005, povolil vykonať zápis, ktorým sa vymazal O.. D. J., bytom: T. XX, XXX XX T. z Obchodného registra a zároveň povolil zapísať údaj o ďalšej právnej skutočnosti v znení „Exekúcia na obchodný podiel spoločníka O.. D. J.. Zánik účasti povinného v obchodnej spoločnosti dňa 10.2.2005. Výška vkladu spoločníka O.. D. J. - voľný obchodný podiel.“ Okresný súd Bratislava I uznesením zo dňa 28.03.2006, sp.czn. 32Exre/I 6/2005, Sro 4397/B, začal konanie o výmaz z obchodného registra v časti zápisu spoločníka O.. D. J., bytom T. XX, XXX XX T., v žalobcovi. Súdny exekútor písomným podaním zo dňa 10.04.2006 zobral späť exekučný príkaz vydaný dňa 19.01.2005 na vykonanie exekúcie na obchodný podiel proti povinnému SHS - Electronic - 1, O.. D. J., T. XX, T., IČO: 11 810 157, rodné číslo: XXXXXX/XXX. Následne Okresný súd Bratislava I uznesením zo dňa 24.04.2006, sp.zn. 32 Exre 16/2005, Sro 4397/B konanie vo veci zápisu do obchodného registra týkajúceho sa žalobcu zastavil, nakoľko súdu bolo dňa 11.04.2006 doručené späťvzatie exekučného príkazu zo dňa 19.01.2005 na vykonanie exekúcie postihnutím obchodného podielu O.. D. J., bytom: T. XX, XXX XX T. v žalobcovi. Súd v zmysle § 185 ods. 2 CSP zistil, že žalobca mal od svojho založenia až doteraz, a teda aj v čase doručenia príkazu na začatie exekúcie, resp. exekučného príkazu, jediného spoločníka, ktorým bol O.. D. J., bytom: A. XXX/X, XXX XX A. (do 18.03.1999 bytom: T. XX, XXX XX T.). Z obsahu podaní doručených súdu žalobcom súd zistil, že základom nároku na náhradu škody a nemajetkovej ujmy žalobcu je práve príkaz na začatie exekúcie zo dňa 18.01.2005 a na neho nadväzujúci exekučný príkaz zo dňa 19.01.2005, oba doručené žalobcovi dňa 25.01.2005, z ktorých si žalobca vyvodzoval ním tvrdené právne následky. Podľa názoru žalobcu doručením exekučného príkazu došlo u žalobcu k stavu zrušenia, ktorý vzhľadom na § 113b ods. 5 Exekučného poriadku nastal dňom doručenia vyfabulovaného exekučného príkazu žalobcovi dňa 25.01.2005, a týmto dňom spoločnosť vstúpila do likvidácie, čo malo za následok nemožnosť naďalej prevádzkovať podnikateľskú činnosť, nakoľko v zmysle § 72 Obchodného zákonníka konateľ spoločnosti mohol vykonávať len úkony smerujúce k jej likvidácii a nové zmluvy mohol uzatvárať len v súvislosti s ukončením nevybavených obchodov. Rovnako to malo mať za následok, že žalobca nemohol nakladať s obchodným podielom v žalobcovi. Takýto

záver žalobcu však súd nepovažoval za dôvodný, nakoľko nemá žiadnu oporu v tom čase platnej právnej úprave, ktorú si žalobca nesprávne vyložil a nesprávne aplikoval, a z takto z nesprávne aplikovanej právnej úpravy vyvodil nesprávne závery o následkoch vyplývajúcich z exekúcie na obchodný podiel jeho spoločníka.

7. Súd prvej inštancie poukázal na to, že v prípade exekúcie na obchodný podiel spoločníka v spoločnosti s ručením obmedzeným nedochádza k zrušeniu samotnej spoločnosti, ale len k zániku účasti povinného ako spoločníka v obchodnej spoločnosti. Zrušenie spoločnosti nastáva len vtedy, ak to ustanovuje osobitný zákon. Z poznámky pod čiarou § 113b Exekučného poriadku je zrejmé, že týmto osobitným zákonom je Obchodný zákonník, ktorý zrušenie obchodnej spoločnosti priamo upravuje len v prípade verejnej obchodnej spoločnosti a komanditnej spoločnosti, keďže na ňu sa ustanovenia o verejnej obchodnej spoločnosti aplikujú primerane. V prípade spoločnosti s ručením obmedzeným k takémuto zrušeniu priamo zo zákona nedochádza. Keďže priamo zo zákona nedochádza k zrušeniu žalobcu ako spoločnosti s ručením obmedzeným, nemôže žalobca ani v dôsledku doručenia exekučného príkazu vstúpiť do likvidácie s účinkami predpokladanými v § 72 Obchodného zákonníka. Doručenie exekučného príkazu žalobcovi v zmysle Exekučného poriadku, ako spoločnosti s ručením obmedzeným, malo tie účinky, že dochádzalo k zániku účasti jeho spoločníka v spoločnosti, a nie k zrušeniu spoločnosti ako takej. V prípade zániku účasti spoločníka v spoločnosti § 113b Exekučného poriadku odkazuje na ustanovenie § 148 ods. 3 Obchodného zákonníka. Obchodný zákonník účinný v čase doručenia exekučného príkazu rozlišoval dve situácie, ako pri exekúcii obchodného podielu postupovať. Prvou bol prípad, kedy prevod obchodného podielu nebol možný, resp. sa naň vyžadoval súhlas valného zhromaždenia. Druhou bol prípad, kedy išlo o voľný obchodný podiel, na prevod ktorého sa nevyžadoval súhlas valného zhromaždenia. V uvedenom prípade bolo možné podiel previesť na kohokoľvek, a tento podiel bol predmetom dražby pri výkone exekúcie, v rámci ktorej ho môže nadobudnúť ktorákoľvek tretia osoba. Z uvedeného je teda zrejmé, že k zániku spoločnosti ako takej nedochádza.

8. Z uznesenia Okresného súdu Bratislava I zo dňa 19.05.2005, právoplatného dňa 24.03.2005, vyplynulo, že došlo len k zániku účasti povinného O.. D. J. v obchodnej spoločnosti, t.j. v žalobcovi. Zároveň je v uznesení uvedené, že výška vkladu spoločníka O.. D. J. predstavuje voľný obchodný podiel. Na základe uvedeného s prihliadnutím na § 148 ods. 3 Obchodného zákonníka a následky spojené s prevodom obchodného podielu, pri ktorom sa nevyžaduje súhlas valného zhromaždenia, je možné konštatovať, že nedochádza k zrušeniu žalobcu ako spoločnosti s ručením obmedzeným, nedochádza k jeho vstupu do likvidácie a následkom exekúcie obchodného podielu spoločníka O.. D. J. v žalobcovi je len zánik jeho účasti v spoločnosti ako spoločníka a následný predaj jeho obchodného podielu prostredníctvom dražby. Pokiaľ by aj bol prevod obchodného podielu spoločníka O.. D. J. viazaný na súhlas valného zhromaždenia žalobcu s prevodom, čo žalobca žiadnym spôsobom nepreukázal, pre účely exekučného konania takýto súhlas jediného spoločníka nemožno považovať za podmienku predaja obchodného podielu na dražbe. Zmyslom súhlasu valného zhromaždenia s prevodom obchodného podielu na tretie osoby je ochrana zostávajúcich spoločníkov v spoločnosti pred vstupom cudzích tretích osôb do spoločnosti, a nie ochrana spoločníka pred splnením jeho povinností vyplývajúcich z právoplatného exekučného titulu vymáhaného v exekúcii. Pokiaľ teda v jednoosobovej spoločnosti pôsobí jediný spoločník, ktorý si navyše sám podmieni prevod svojho obchodného podielu svojím vlastným súhlasom (pri výkone pôsobnosti valného zhromaždenia), na takéto obmedzenie pri exekúcii obchodného podielu nemožno prihliadať, nakoľko tu neexistuje žiaden záujem ďalších spoločníkov na ochrane pred nadobudnutím podielu cudzou osobou. Naopak, možným záujmom je tu záujem jediného spoločníka na jeho ochrane tým, aby nedošlo k vymoženiu jeho dlhu práve obmedzením prevodu jeho výlučného obchodného podielu v spoločnosti.

9. Z vyššie uvedených dôvodov bolo podľa súdu evidentné, že žalobcovi v dôsledku exekúcie vykonávanej súdnym exekútorom pod sp.zn. EX365/2002 nevznikla, a ani nemohla vzniknúť škoda alebo nemajetková ujma, keďže nevznikli ani len následky, z ktorých vychádzal sám žalobca po doručení exekučného príkazu. Žalobca sa nenachádzal v stave zrušenia a následnej likvidácie, mohol slobodne a voľne vykonávať svoju podnikateľskú činnosť, mohol sa naďalej slobodne a voľne zaväzovať a vstupovať do zmluvných vzťahov. Jediné obmedzenie mohlo nastať v tom, že ak sa na prevod obchodného podielu vyžadoval súhlas valného zhromaždenia žalobcu, valné zhromaždenie žalobcu takýto súhlas poskytnúť nemohlo. V tomto prípade však žalobcovi žiaden priamy nárok na náhradu škody nevzniká, keďže takýto priamy nárok by mohol mať len spoločník spoločnosti sám. V posudzovanom prípade bolo navyše evidentné, že sa v ňom prelínajú záujmy žalobcu a jeho spoločníka, voči ktorému smerovala exekúcia.

Aj to bol napokon dôvod, prečo žalobca zdôvodňoval podanú žalobu aj tým, že nemohol nakladať s obchodným podielom v žalobcovi. Po doručení exekučného príkazu naďalej v žalobcovi pôsobila rovnaká osoba konateľa, ktorá konala aj pred doručení exekučného príkazu. V uvedenom prípade teda konateľ mohol naďalej konať v mene spoločnosti, vstupovať do záväzkov a projektov a dosahovať zisk pre žalobcu.

10. Napriek tomu, že zo strany žalobcu došlo už pri samotnom počiatku k nesprávnemu právnemu posúdeniu následkov doručenia exekučného príkazu na obchodný podiel, v dôsledku čoho ani nemohlo dôjsť k vzniku škody na strane žalobcu, súd nad rámec potrebného dodal, že neboli naplnené ani ďalšie základné predpoklady pre uplatnenie nároku na náhradu škody. Pre účinné uplatnenie nároku na náhradu škody sa vyžaduje naplnenie troch základných predpokladov zodpovednosti za škodu, ktoré musia byť splnené kumulatívne, a to existencia nezákonného rozhodnutia alebo nesprávneho úradného postupu, existencia škody a príčinná súvislosť medzi nesprávnym alebo nezákonným úradným postupom a škodou. Žalobca žiadnym spôsobom nepreukázal, že rozhodnutia súdneho exekútora alebo následne súdov boli zrušené pre ich nezakonnosť. Len samotná skutočnosť, že súdny exekútor v súvislosti s exekúciou na obchodný podiel žalobcu pochybil, nezakladala sama o sebe nárok žalobcu na náhradu škody. Samotné pochybenie súdneho exekútora predstavuje len jednu zložku predpokladov zodpovednosti za škodu, ktoré musia byť naplnené pre uplatnenie nároku na náhradu škody. Pre vznik nároku na náhradu škody je tiež potrebné, aby došlo k vzniku samotnej škody, ktorá by musela byť žalobcovi spôsobená, čo vzhľadom na nesprávne právne posúdenie účinkov doručenia exekučného príkazu žalobcovi nenastalo. Žalobca navyš súde nepredložil žiadne dôkazy, ktoré by jasne a jednoznačne preukázali vznik škody, v dôsledku čoho by súd mohol ustáliť jej skutočnú výšku. Z dôkazov predložených žalobcom vyplynulo, že medzi žalobcom a tretími osobami existovali určité obchodné vzťahy, v dôsledku ktorých by mohol žalobca teoreticky dosiahnuť zisk. Túto jeho výšku však žiadnym spôsobom nepreukázal a ani nedoložil, na základe čoho a ako jeho dosiahnutie vypočítal. Navyš z podaní žalobcu bolo zrejmé, že tento si uplatňoval nárok na náhradu škody vo výške dvojnásobku sadzby Národnej banky Slovenska vo výške 8 % z hodnoty aktív žalobcu (napríklad na č. 1. 8, 112, 113, 114, 254, 255), čo však vôbec nemožno bez ďalšieho stotožňovať so skutočnou škodou alebo ušlým ziskom, a to ani potenciálnym.

11. Vykonaným dokazovaním súd nemal za preukázané, že žalobcovi vznikla škoda a aká mala byť jej výška. Žalobca síce predložil viaceré dôkazy, z obsahu ktorých odvodzoval svoje nároky, avšak tieto neboli dostatočne preukázané a zdôvodnené. Rovnako tak žalobca nepreukázal ani opodstatnenosť a výšku nemajetkovej ujmy, ktorú požadoval. Skutočnosti, ktoré uvádzal, boli len všeobecného charakteru v rovine všeobecných tvrdení, ktoré žiadnym spôsobom nepreukazovali a neodôvodňovali výšku uplatneného nároku, ktorý bol navyš uplatnený v rozpore s § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z..

12. Záverom súd uviedol, že žalobca žiadnym spôsobom nepreukázal ani príčinnú súvislosť medzi ním tvrdou škodou a konaním súdneho exekútora a dotknutých súdov. Preukázanie tejto príčinnej súvislosti v konaní chýbalo, v dôsledku čoho nebol naplnený ani tretí predpoklad umožňujúci priznať nárok na náhradu škody. Súd prvej inštancie preto uzavrel, že nárok žalobcu bol nedôvodný, a žalobu zamietol. Žalobca pochybil už v samom úvode pri právnom posúdení účinkov doručenia exekučného príkazu spoločnosti, kedy sa nesprávne domnieval, že nastal proces zrušenia spoločnosti brániaci jej vykonávať podnikateľskú činnosť a nakladať s jej obchodným podielom. Uvedené nesprávne právne posúdenie účinkov viedlo k tomu, že žalobca takúto činnosť, podľa svojich tvrdení, prestal vykonávať. To ale nie je žiadnym dôvodom pre vyvodenie zodpovednosti žalovaného za škodu, ktorú si spôsobil sám žalobca nesprávnym aplikovaním príslušnej právnej úpravy. Súd zamietol návrhy žalobcu na doplnenie dokazovania navrhnuté žalobcom na poslednom pojednávaní dňa 22.09.2023, nakoľko ich považoval za nadbytočné. V prípade znaleckého posudku Ing. W., rovnako tak aj pri jeho výsluchu, súd uplatnil sudcovskú koncentráciu konania, nakoľko podľa tvrdení žalobcu išlo o znalecký posudok vyhotovený v roku 2006, konanie začalo v roku 2008 a do dňa posledného záverečného pojednávania v roku 2023 žalobca takýto podľa neho mimoriadne dôležitý dôkaz nenavrhol, ani ho sám nepredložil, hoci ho mal k dispozícii. Na tom nemení nič ani to, že znalecký posudok bol v skutočnosti vyhotovený v roku 2009. Súd nevykonal ani výsluch svedka pána O. J. K., keďže posúdenie účinkov doručenia exekučného príkazu predstavuje právnu otázku a k uvedenej otázke výsluch svedka súd nepovažoval za dôvodný. V prípade jeho výsluchu k otázke poškodenia dobrého mena a nemajetkovej ujmy spoločnosti súd vychádzal z názoru, že jeho výsluch by bol potrebný len v prípade, ak by bolo preukázané, že spoločnosť nemohla vykonávať svoju podnikateľskú činnosť, čo súd vzhľadom na dosiahnutý stav dokazovania považoval za

nadbytočné. Súd nevykonával ani výsluch svedka pani I. S., nakoľko ho považoval za nadbytočný z dôvodu, že je rovnako potrebné riešiť právnu otázku, či spoločnosť mohla alebo nemohla vykonávať svoju podnikateľskú činnosť a teda či sa na žalobcu hľadí tak, že sa ruší v dôsledku doručenia exekučného príkazu alebo nie. Súd nepripojil spisy navrhnuté žalobcom pod sp.zn. 7C/66/2011, 8C/203/2009, 20C/64/2006, 25C/70/2008, 14C/114/2007 a 32Exre/16/2005, nakoľko ich pripojenie súd považoval za nadbytočné.

13. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP.

14. Proti tomuto rozsudku podal žalobca odvolanie a navrhol ho zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Namietal, že súd nekonal so žalobcom riadne a ústavne konformne, dôsledne sa nevysporiadal s povinnosťami mu uloženými ust. §-u 92 ods. 2, § 161 ods. 1, 3 CSP, hoc vedel, že do odstránenia vady splnomocnenia a jednoznačného ustálenia osoby splnomocnenej ku konaniu a zastupovaniu žalobcu bez obmedzenia, nemohol a nesmel Mestský súd Bratislava IV rozhodnúť dňa 20.10.2023 rozsudkom. Uviedol, že nie nezaujatý zákonný sudca si po skončení pojednávania dňa 22.09.2023, ktoré sa začalo o 13:00 hod. o 15:00 hod. zorganizoval verejné vyhlásenie rozsudku bez vedomia a účasti účastníkov súdneho konania a ich zástupcov, na ktorom v neprítomnosti a bez vedomia žalobcu a ním splnomocnených zástupcov vyhlásil rozsudok v mene SR, na podklade ktorého žalobu zamietol s tým, že neprípustne predstieral, že rozsudok bol vyhlásený spolu s odôvodnením a poučením o odvolaní a o možnosti exekúcie, rozsudok bol stranám doručený po jeho vyhlásení, zápisnica skončená a podpísaná o 15:15 hod., čo nebolo možným, o to viac, ak riadne nekonal s advokátkou D.. E. P. a E.. O.. D. J., ktorých procesne čistým spôsobom nepredvolával na ostatné pojednávania (včítane pojednávania dňa 22.09.2023), advokátku D.. E. P. neupovedomil elektronicky a ani v listinnej podobe o mieste a čase (verejného) vyhlásenia rozsudku dňa 20.10.2023, čo malo v konečnom dôsledku za následok odňatie možnosti žalobcovi riadne konať pred súdom prostredníctvom splnomocnenej advokátky D.. E. P..

Mestský súd Bratislava IV bol po 12.10.2021 povinný písomne vyzvať advokátku, resp. žalobcu na prípadné odstránenie nedostatku plnomocenstva z 20.03.2016, ako aj plnomocenstva z 11.09.2016, čo doposiaľ nesplnil. Zákonný sudca Mgr. M. Miškolci si tieto splnomocnenia udelené žalobcom advokátke nemohol (re)interpretovať podľa vlastného uváženia (nález sp.zn. II. US 755/2017-89 z 7.8.2018) a tak neprípustne a zmätočne naoktrojovať (vnútiť) žalobcovi aj proti jeho výslovnej vôli výklad jeho obsahu, bez toho, aby sa pokúsil bližšie objasniť dopytom na advokátku, ako aj fyzickú osobu Mgr. O.. D. J. k zastupovaniu žalobcu - VENUS PROJECT Slovakia s. r. o.. Súd v dôsledku svojvoľného a príliš formalistického konania, nesúladného so zárukami, ktoré žalobcovi garantuje čl. 6 ods. 1 Dohovoru, sa dôsledne a ústavne konformne nevysporiadal príkladmo s rozhodovacou praxou Krajského súdu v Bratislave (9Co/95/2021) podľa ktorej vlastná právna subjektivita právnickej osoby nie je totožná so subjektivitou ani so súhrnom subjektivity jej členov. Právnická osoba je samostatnou osobou, úplne odlišnou od osôb, ktoré sú v nej združené. Preto právnická osoba nemôže nadobúdať a mať oprávnenia a povinnosti, ktoré pritom nie sú oprávneniami a povinnosťami jej členov. Žalobca (v súlade s rozhodovacou praxou Krajského súdu v Bratislave a princípom právnej istoty podľa čl. 2 ods. 2 CSP a princípom legitímneho očakávania) zastáva právny názor, že nemožno vylúčiť, aby právnická osoba, ako strana v konaní splnomocnila niektorého z členov jej štatutárneho orgánu na riadne zastupovanie v konaní (pozri Veľký komentár Civilného sporového poriadku, Doc. JUDr. Marek Števíček, PhD. a kol., 2016 . C. 11. BECK , s. 294-205). Žalobcovi ako právnickej osobe teda nič nebránilo, aby cestou svojho štatutárneho orgánu - konateľa E.. O.. D. J., A. č. 3, A. splnomocnila na zastupovanie v konaní sp.zn. 16C/182/2008 vedenom na Okresnom súde Bratislava I. fyzickú osobu E.. O.. D. J., A. č. 3, A., keď v jeho prípade nie sú dané dôvody na vylúčenie zastupovania v zmysle §-u 22 ods. 2 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého zastupovať iného nemôže ten, kto sám nie je spôsobilý na právny úkon, o ktorý ide, ani ten, záujmy ktorého sú v rozpore so záujmami zastúpeného. Ak súd prvej inštancie mal zato, že toto všeobecné splnomocnenie s poukazom na ustanovenie §-u 89 ods. 2 CSP nie je možné, mal o tom rozhodnúť, vyzvať žalobcu, resp. E.. O.. D. J. (fyzickú osobu) na predloženie splnomocnenia v lehote 10 dní, čo si ako Okresný súd Bratislava I, Krajský súd v Bratislave a ani Mestský súd Bratislava IV zhodne nesplnili, konanie v dôsledku (re)interpretácie predmetného podania žalobcu a neprípustného naoktrojovania zaťažili vadou. Pokiaľ nebolo súdom prvej inštancie rozhodnuté o neprípustení zastúpenia, bolo povinnosťou súdu prvej inštancie doručovať všetky písomnosti len tomuto zástupcovi. Ak teda súd prvej inštancie doručoval predvolanie na pojednávanie na deň 22.09.2023 o 13:00 hod. podľa § 105 ods. 1 CSP a nie

splnomocnenému zástupcovi, jeho postup nebol správny a teda nebola splnená podmienka, že žalobca bol riadne a včas predvolaný na pojednávanie. Súd prvej inštancie svojím nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Ak má účastník zástupcu s plnomocenstvom na celé konanie, je doručovanie iba účastníkovi neúčinné (pozri Veľký komentár Civilného sporového poriadku, Doc. JUDr. Marek Števček, PhD. a kol., s. 402). Ak teda súd prvej inštancie doručoval napadnutý rozsudok do elektronickej schránky žalobcu podľa osobitného predpisu, t.j. zákona o e-Governmente je takéto rozhodnutie neúčinné a lehota na podanie odvolania začala plynúť žalobcovi až od doručenia rozsudku jeho splnomocnenému zástupcovi. Ergo súd prvej inštancie konal povrchne bez náležitého objasnenia a ustálenia skutkového stavu veci, odstránenia neistoty žalobcu ohľadom jeho zastupovania v tomto konaní - Mestský súd Bratislava IV nevydal rozhodnutie, ktorým by rozhodol, že v danej veci (ne)pripúšťa zastupovanie žalobcu advokátkou JUDr. E. P., AK E. cesta č. X/B, XXX XX H., resp. že v danej veci (ne)pripúšťa zastupovanie žalobcu fyzickou osobou E.. O.. D. J., A. č. 3, XXX XX A., teda stav právnej neistoty žalobcu o výsledok konania stále trvá, keďže súd prvej inštancie doposiaľ riadne a procesne čisto nevysvetlil, prečo a z akých dôvodov po 06. 07.2017 riadne nekonal so (i) splnomocnenou advokátkou a ani s (ii) fyzickou osobou E.. O.. D. J., a teda konanie zaťažil procesnou vadou.

Otázka zastupovania žalobcu advokátkou D.. L. P. a E.. O.. D. J. (fyzickou osobou) nebola vinou Mestského súdu Bratislava IV do vydania arbitrárneho rozsudku jednoznačne a spoľahlivo ustálená. Mestský súd Bratislava IV dôsledne nerešpektoval porušením princípu právnej istoty (čl. 2 ods. 2 CSP) rozhodovaciu prax Krajského súdu Bratislava (9Co/95/2021), resp. Najvyššieho súdu SR, dôsledne sa nevysporiadal s ust. § 89 ods. 2 CSP, § 92 ods. 2 CSP, § 161 ods. 1 a ods. 3 CSP, čo malo za následok porušenie § 110 ods. 1 veta prvá CSP, § 105 ods. 1 CSP; ergo nebola splnená podmienka, že žalobca bol riadne a včas predvolávaný na pojednávania pred Mestským súdom Bratislava IV, ako aj na pojednávania uskutočnené pred bývalým Okresným súdom Bratislava I, o to viac, ak sa Mestský súd Bratislava IV dôsledne a ústavne konformne nevysporiadal s tým, že podľa zákona o účtovníctve č. 431/2002 Z.z., § 2 ods. 4 písm. a) na účely tohto zákona a aj na účely kompenzačného konania podľa zákona č. 514/2003 Z.z. o odškodnení majetkovej ujmy vzniknutej právnickej osobe, v prípade nesprávneho úradného postupu exekútora a nezákonného rozhodnutia - sfalšované upovedomenie o začatí exekúcie na podklade neexistujúceho exekučného konania voči Mgr. O.. D. J. na (Okresnom súde Nové Zámky) sa rozumie, že "majetkom sú tie aktíva účtovnej jednotky, ktoré sú výsledkom minulých udalostí, je takmer isté, že v budúcnosti /vyššie ekonomické úžitky účtovnej jednotky a dajú sa spoľahlivo oceniť podľa §§-u 2-1 až 28; vykazujú sa v účtovnej závierke v súvahe alebo vo výkaze o majetku a záväzkoch", vec nesprávne právne posúdil a zmätočne odôvodnil s tým, že tieto aktíva celkom ku dňu rozhodnej udalosti - dňa 25.1.2005 osvedčil súdu Súvahou analyticky - aktíva žalobcu celkom v objeme 300.958.983.96 Sk (príloha k žalobe), ako aj podporne Znaleckým posudkom č. 7/2009 vypracovaným znalcom O.. J. W., ktorého súd odmietol predvolať za účelom podania vysvetlenia /výkladu k jeho zisteniam a ním vypracovanému znaleckému posudku/, pričom žalobca v tom čase nemal vedomosť o tom, že mestský súd a zákonný sudca zneužitím práva zinscenoval pojednávanie dňa 22.09.2023 praktikami tzv. tajnej justície a nezákonne rozhodol bez vedomia žalobcu, advokátky a splnomocneného zástupcu E.. O.. D. J..

Žalobca tvrdí, že mestský súd sa v odôvodnení napadnutého „prekvapivého“ rozsudku údajne z 20.10.2023 dôsledne nevysporiadal s ustálenou rozhodovacou praxou súdnych autorít a ESLP v otázke zmarenia legitímnej nádeje žalobcu na zhodnotenie jeho aktív v súvislosti s nesprávnym úradným postupom exekútora a vydávaním nezákonných rozhodnutí Obchodným registrom Okresného súdu Bratislava I, tak ako to žalobca tvrdil vo svojom podaní, doručenom Okresnému súdu Bratislava I. dňa 30.12.2009. K otázke aktív žalobcu k 25.01.2005 žalobca odkázal aj na str. 12 -13 tohto podania - v časti „Výpočet škody - ušlého zisku“, čo žalovaná do vyhlásenia rozsudku dňa 22.09.2023 a do skončenia dokazovania vo veci samej - v tejto veci nenamietala, pričom od uplatneného nároku odvíjala požiadavku na uloženie povinnosti žalobcovi zložiť preddavok na trovy konania zneužitím protiústavného § 141a ods. 1 OSP.

Vo vzťahu k žalobcom splnomocnenej advokátke JUDr. E. P., súd prvej inštancie opakovane pochybil, s advokátkou riadne nekonal, flagrantne porušil atribúty spravodlivého súdneho procesu, keď sa dôsledne nevysporiadal s ust. §-u 92 ods. 2 CSP, nekonal v súlade s ust. §-u 161 ods. 1 a ods.

3 CSP, jej postavenie ignoroval (bez riadneho vysvetlenia a odôvodnenia ju riadne nepredvolával na pojednávania, nepredvolal ju na (verejné) vyhlásenie rozsudku dňa 20.10.2023 a ani na jemu predchádzajúce pojednávame (včítane pojednávania dňa 22.09.2023 o 15:00 hod., na ktorom súd rozhodol rozsudkom praktikami „o nás bez nás“), čím konanie zaťažil vadou majúcou za následok porušenie základného práva žalobcu (obchodnej spoločnosti VENUS PROJECT Slovakia s. r. o.) na spravodlivé súdne konanie.

Mestský súd Bratislava IV (a ani Okresný súd Bratislava I) predvolávania na jednotlivé pojednávania jej (advokátke JUDr. L. P.) riadne a včas procesne čistým spôsobom nedoručoval v elektronickej a ani v listinnej podobe, riadne ju nepredvolal ani na pojednávania, na ktorom rozhodol o ukončení dokazovania (22.09.2023) vo veci samej, ani na (verejné) vyhlásenie rozsudku na deň 20.10.2023, o čom pani advokátku riadne a včas neupovedomil v primeranej lehote, teda žalobcovi odňal možnosť zúčastniť sa tohto (verejného) vyhlásenia rozsudku za osobnej účasti advokátky JUDr. L. P., ktorej „prekvapivo“ vo svetle situácie navodenej súdom prvej inštancie a zákonným sudcom bez riadneho ustálenia okruhu účastníkov konania doručil dňa 23.10.2023 napadnutý arbitrárny a nespravodlivý, riadne a presvedčivo neodôvodnený rozsudok, hoc ho bol povinný doručiť v listinnej podobe aj E.. O.. D. J., ak by bol dôsledne konal a dôsledne rešpektoval ust. §-u 161 ods. 1 a ods. 3 CSP, čo malo za následok porušenie práva žalobcu na spravodlivé súdne konanie.

Sú tu dôvodné pochybnosti o tom, kedy a za akých okolností prípadu navodených Mestským súdom Bratislava IV, došlo k (verejnému) vyhláseniu rozsudku vo veci samej a či vôbec sa takýto úkon na Mestskom súde Bratislava IV (ne)uskutočnil, je tu teda absencia princípu právnej istoty a legitímneho očakávania; teda rozsudku, ktorým súd prvej inštancie bez objektivizácie skutkového stavu veci a riadneho a včasného vykonania dokazovania navrhnutými svedkami (A. S. - účtovníčka žalobcu, O.. S. K., O.. D. E. - očitý svedok, S.. Q. I., O.. S. W. - znalec + Súvaha analyticky k 25.01.2005 osvedčujúcej aktíva žalobcu celkom v objeme: 300.953.983,96 Sk) už v samotnej žalobe z 07. 10.2008, ako aj v zmene žalobného návrhu z 31.12.2010 žalobu svojvoľne zamietol, a to aj napriek tomu, že Nálezom Ústavného súdu SR z 16.10.2018 sp.zn. III. ÚS 229/2018-36 Ústavný súd SR rozhodol, že postupom (Okresného súdu Bratislava I bolo porušené základné právo žalobcu (obchodnej spoločnosti VENUS PROJECT Slovakia s.r.o.) na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru. Napadnutý „prekvapivý“ a „zmätočný“ rozsudok mestského súdu pre nedostatok dôvodov nie je vecne správny, odôvodnenia v bodoch č. 26-43 sú nepresvedčivé, neracionálne, nekonzistentné odôvodnené v súlade s požiadavkou a judikatúrou ESLP. Je dôkazom prílišného formalizmu, nesúladneho so zárukami, ktoré žalobcovi garantuje čl. 6 ods. 1 Dohovoru , o to viac ak súd prvej inštancie so žalobcom nekonal riadne, zatajil mu listiny a dôkazy, ktoré si do tohto konania obstaral sám, žalobca sa s nimi nemohol oboznámiť a vyjadriť sa k nim v primeranej lehote. Bolo porušené jeho právo rovnosti a právo na kontradiktórne súdne konanie, bolo porušené jeho právo na nestranný súd.

Žalobca trvá na vykonaní objektivizácie skutkového stavu veci, keďže aj doposiaľ preukázal súdu, že mu vznikla majetková škoda a v akej výške, pričom mestský súd príkladmo v bode č. 40 neuviedol, v čom malo spočívať podľa jeho právneho názoru, že súd nemal za preukázané, že žalobcovi vznikla škoda a aká mala byť jej výška. Súd prvej inštancie v dôsledku prietahov skonštatovaných aj ústavným súdom zmaril včasné vypočutie svedkov navrhnutých žalobcom, žalobcom riadne preukázané a zdôvodnené, rovnako tak údajne žalobca nepreukázal ani opodstatnenosť a výšku nemajetkovej ujmy, ktorú požadoval pričom sa mestský súd dôsledne nevysporiadal s tým, že vo veci konal a rozhodol Ústavný súd SR z 16.10.2018 sp.zn. III. ÚS 229/2018-36, teda je nesporným, že Okresný súd Bratislava I, Mestský súd Bratislava IV v súčinnosti so žalovanou a obštrukciami zneužitím protiústavného § 141a ods. 1 OSP znemožnili žalobcovi riadne a včasné vykonanie dokazovania, objektivizáciu skutkového stavu veci, zmarili vypočutie žalobcom navrhnutých svedkov, ktorých vypočutím by bola preukázaná nad všetku (ne)možnú pochybnosť aj príčinná súvislosť medzi žalobcom tvrdenou škodou a konaním súdneho exekútora, keďže súdny exekútor doručením exekučných príkazov (ktoré sa ukázali ako nezákonné, neúčinné, nesprávny úradný postup) zakázal žalobcovi - obchodnej spoločnosti VENUS PROJECT Slovakia s.r.o. nakladať s majetkom a tvrdil dobromyseľnému žalobcovi (obchodnej spoločnosti VENUS PROJECT Slovakia s.r.o. a E.. O.. D. J.), že doručením exekučného príkazu zaniká účasť povinného v obchodnej spoločnosti, a že obchodná spoločnosť sa zrušuje (§ 88 ods. 1 písm. g), § 93 ods. 2, § 148 ods. 3 Obchodného zákonníka).

Môže potom obchodná spoločnosť vykonávať pokojnú a nerušenú podnikateľskú činnosť /obchodnú činnosť tak, ako ju vykonávala do 25.01.2005, ak má od štátu / súdneho exekútora (na podklade sfaľšovaného exekučného príkazu) zákaz nakladať s majetkom, a to pod hrozbou spáchania trestného činu? Teda ak dňom 25.01.2005 došlo k narušeniu tzv. pokojného stavu (pokojného užívania majetku - aktív žalobcu) - teda došlo k zmrazeniu aktív obchodnej spoločnosti VENUS PROJECT Slovakia s r.o. v objeme: 300.958.983,96 Sk. Mestský súd si z Obchodného registra SR nezabezpečil Spoločenskú zmluvu spoločnosti VENUS PROJECT Slovakia s r.o., pričom iba na podklade jej pripojenia mohol žalovanú vec riadne a náležite posúdiť, keďže žalobca je jednoosobovou s. r. o. - ktorú mestský súd a zákonný sudca dôsledne nezohľadnili, ergo mestský súd majúci prioritný záujem na nezákonnom rozhodnutí vo veci samej vec nesprávne právne posúdil.

Poukaz súdu prvej inštancie na koncentráciu konania nie je súladný s rozhodovacou praxou Najvyššieho súdu SR, podľa ktorej účastník konania do okamihu (verejného) vyhlásenia rozsudku (jeho miesto a čas je sporné) je oprávnený nielenže vzniesť námietku zaujatosti voči sudcovi, senátu (a to aj prostredníctvom splnomocnenej advokátky, resp. inej splnomocnenej osoby k jeho zastupovaniu) ako aj založiť do spisu dôkazy, znalecké posudky a navrhnúť vykonanie ďalšieho dokazovania, čo bolo zo strany tendenčne konajúceho mestského súdu a zákonného sudcu zmarené, bol tu záujem zneužitím a prekrúcaním práva nezákonne konať a rozhodnúť - Zápisnica o pojednávaní z 22.09.2023, ktoré sa začalo o 15.00 hod. a skončilo údajne o 15:15 hod. - doručená elektronicky advokátke JUDr. E. P. dňa 23.10.2023, nedoručená E.. O.. D. J., je toho dôkazom, teda mestský súd vykonal dňa 22.09.2023 od 15:00 do 15:15 hod. pojednávanie bez účasti žalobcu a ním splnomocnenej advokátky, zvoleného zástupcu, keď si vyčkal, kým účastníci pojednávania opustia pojednávaniu miestnosť a následne si praktikami „o nás bez nás“ - teda praktikami neprípustnej tzv. tajnej justície a podklade tomu predchádzajúcich obštrukcií vykonal (verejný) vyhlásenie rozsudku po 15:00 hod., čo zakladá disciplinárne previnenie sudcu, pričom mestský súd a zákonný sudca E.. O.. D. J. odmietol po skončení pojednávania dňa 22.09.2023, ktoré sa začalo o 13:00 hod. bezodkladne vydať Zápisnicu o pojednávaní, oboznámiť sa s obsahom jej protokolácie a doplnil protokoláciu Zápisnice, na (verejný) vyhlásenie rozsudku dňa 22.09.2023 a ani dňa 20.10.2023 splnomocnenú advokátku JUDr. E. P. nepredvolal, pričom ju nepredvolal ani na pojednávanie dňa 22.09.2023 o 13:00 bod. konajúc v zlom úmysle poškodiť žalobcu na jeho základných právach a slobodách.

Žalobca namietal, že súd prvej inštancie sa dôsledne nevysporiadal s jeho návrhom na odškodnenie nemajetkovej ujmy z 22.07.2018 v sume 15.000,- eur a nerozhodol o ňom v súlade s judikatúrou vyšších súdov.

15. Žalovaná sa k dovolaniu žalobcu písomne nevyjadřila.

16. Odvolací súd preskúmal vec súc pritom viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku), túto prejednal bez nariadenia pojednávania, nakoľko pre nariadenie pojednávania podľa ustanovenia § 385 ods. 1 Civilného sporového poriadku neboli splnené zákonné podmienky (nebolo potrebné doplniť resp. zopakovať dokazovanie), pričom dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nebolo dôvodné, a preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie, ako vecne správny, potvrdil (§ 387 ods. 1, 2 CSP). Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 06.02.2024. O termíne verejného vyhlásenia rozsudku boli strany sporu, upovedomené zákonným spôsobom.

17. Rozsudok súdu prvej inštancie odvolací súd potvrdil, pretože ho považoval za vecne správny a keďže sa v celom rozsahu stotožnil s dôvodmi napadnutého rozsudku ako správnymi, rozsudok odvolacieho súdu už ďalšie dôvody neobsahuje (§ 387 ods. 1, 2 CSP).

18. Žalobca v odvolaní namietal, že súd prvej inštancie vo veci riadne nekonal so splnomocnenou advokátkou žalobcu (JUDr. E. P.), a ani so zástupcom žalobcu E.. O.. D. J. (týchto riadne nepredvolal na pojednávanie dňa 22.09.2023 a 20.10.2023), čím konanie zaťažil procesnou vadou (porušil základné právo žalobcu (obchodnej spoločnosti VENUS PROJECT Slovakia s r.o.) na spravodlivé súdne konanie.

19. Odvolací súd už vo svojom skoršom uznesení zo dňa 12.10.2021 č.k. 14Co/248/2018-595, 14Co/249/2018 (od záverov ktorých nemá dôvod sa odchýliť), uviedol nasledovné: „V splnomocnení z 20. marca 2016 žalobca splnomocnil advokátku JUDr. L. P., aby ho obhajovala, resp. vo všetkých právnych veciach zastupovala, aby vykonávala všetky úkony, prijímala doručované písomnosti,

podávala návrhy a žiadosti, uzavierala zmiery, uznávala uplatnené nároky, vzdávala sa nárokov, podávala opravné prostriedky a vzdávala sa ich, vymáhala nároky, plnenie nárokov prijímala, ich plnenie potvrdzovala, dedičstvo odmietala alebo neodmietala, menovala rozhodcu a uzavierala rozhodcovské zmluvy, to všetko i vtedy, keď je podľa právnych predpisov potrebné osobitné splnomocnenie. Najmä ju žalobca splnomocňuje na zastupovanie v dovolacom konaní na Najvyššom súde SR proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I. v konaní sp. zn. 16C 182/2008 a proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave č. k. 2Co 680/2014-434". Možno konštatovať, že takto formulovaná plná moc nedávala jednoznačnú odpoveď na to, či sa mala vzťahovať na celé konanie, alebo len na určitý úkon. Platí, že splnomocnením udeleným na konanie pred súdom môže byť každá listina, vlastnoručne podpísaná stranou, ak je z nej vidieť vôľu strany, aby bola určitou osobou zastupovaná. Ak nejde o splnomocnenie vzťahujúce sa len na určitý úkon, ktorý je výslovne v plnomocenstve uvedený, je nutné vychádzať z toho, že ide o splnomocnenie dané pre celé konanie (R 56/1969). Podľa § 241 ods. 1 veta druhá OSP (účinného do 30.6.2016), dovolateľ musí byť zastúpený advokátom, pokiaľ nemá právnické vzdelanie buď sám, alebo jeho zamestnanec (člen), ktorý za neho koná. Tak CSP (§ 429), ako i OSP teda vyžadovalo, aby bol dovolateľ v dovolacom konaní zastúpený advokátom, pričom v takýchto prípadoch musela byť advokátovi udelená samostatná plná moc, nakoľko dovolanie, ako mimoriadny opravný prostriedok, smerovalo vždy proti právoplatnému rozhodnutiu odvolacieho súdu. Inými slovami, ak bol účastník v konaní pred súdom prvej inštancie, príp. odvolacím súdom zastúpený advokátom, v prípade podania dovolania musel tomuto advokátovi udeliť samostatnú plnú moc aj na jeho zastupovanie v dovolacom konaní (na zastupovanie účastníka v dovolacom konaní nepostačovala plná moc, ktorá mu bola udelená v základnom konaní). Aj z tohto pohľadu bolo potom potrebné nazerať na plnú moc udelenú žalobcom JUDr. P., a teda nepostačovalo v tomto smere púhe tvrdenie súdu prvej inštancie, že splnomocnenie udelené advokátovi nemožno obmedziť. To, že advokátovi nemožno udelené splnomocnenie obmedziť (s ohľadom na okolnosti, za ktorých bolo predmetné plnomocenstvo udelené) ešte neznamená, že žalobca udelil JUDr. P. plnú moc na to, aby ho zastupovala v konaní sp. zn. 16C 182/2008 (t. j. v základnom konaní). Uvedené znamená iba to, že ak by tak skutočne urobil, nemožno takého splnomocnenie obmedzovať. V danej veci však sporným zostalo, či žalobca vôbec uvedeným splnomocnením JUDr. P. splnomocnil na jeho zastupovanie v celom konaní sp. zn. 16C 182/2008, alebo ju v tomto konaní splnomocnil len v tej jeho časti, v ktorej žalobca podal dovolanie voči rozhodnutiu odvolacieho súdu z 18. decembra 2015 č. k. 2Co 680/2014-434 (t. j. či bola uvedeným plnomocenstvom JUDr. P. splnomocnená na zastupovanie žalobcu iba v dovolacom konaní v zmysle cit. ustanovenia § 241 OSP). Uvedené, vzhľadom na formuláciu splnomocnenia, jednoznačné nebolo, a preto mal súd prvej inštancie na odstránenie uvedeného nedostatku žalobcu vyzvať. Iba potom by mohol jednoznačne vysloviť názor, že JUDr. P. na podklade uvedeného plnomocenstva zastupovala žalobcu v celom konaní. Platí, že ak je podanie nejasné, tak si ho súd nemôže (re)interpretovať úplne podľa svojho uváženia. Ustanovenie, podľa ktorého súd každé podanie posudzuje podľa jeho obsahu, nemôže viesť k tomu, aby súd svojvoľne reinterpretoval nejasné podanie bez toho, aby sa zákonným spôsobom pokúsil o objasnenie prejavu vôle procesnej strany (k tomu pozri napr. nález Ústavného súdu SR zo 7. augusta 2018, sp. zn. II. ÚS 755/2017-89). Hoci plnomocenstvo nie je klasickým podaním (v zmysle procesného úkonu strany), uvedené závery možno vzťahovať aj na plnomocenstvo, ktoré nie je jasné (z pohľadu, či bolo udelené na celé konanie, alebo len na určitý úkon). Inými slovami, súd prvej inštancie nemohol jednostranne (a navyše proti vôli žalobcu - samotného zastúpeného) interpretovať obsah uvedeného plnomocenstva tak, že bolo udelené na celé konanie a týmto naoktrojovať (vnútiť) žalobcovi aj proti jeho výslovnej vôli výklad jeho obsahu, bez toho, aby sa tento pokúsil bližšie objasniť (odstránením väd plnomocenstva). Naopak, odvolaciemu súdu sa skôr javí (s ohľadom na všetky okolnosti, za ktorých žalobca uvedené plnomocenstvo JUDr. P. udelil a oznámil súdu), že predmetné plnomocenstvo sa skutočne vzťahovalo len na zastupovanie žalobcu v dovolacom konaní. K uvedenému záveru možno dospieť nielen konštatovaním v plnomocenstve, že ".....menovanú žalobca splnomocňuje na zastupovanie v dovolacom konaní na Najvyššom súde SR proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I. v konaní sp. zn. 16C 182/2008 a proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave č. k. 2 Co 680/2014-434", ale aj v kontexte okolností, za ktorých bolo predmetné plnomocenstvo advokátke udelené a súdu oznámené. V záujme spravodlivého usporiadania vzťahov medzi stranami sporu je potom udržateľné, prihliadať na doterajší postup a správanie sa žalobcu ako strany v spore. Z okolností, za ktorých bolo plnomocenstvo doložené, je potom zrejmé, že ho žalobca pripojil až (a súčasne) k podanému dovolaniu proti uzneseniu odvolacieho súdu z 18. decembra 2015 č. k. 2Co 680/2014-434, pričom predtým žalobca vystupoval v spore vždy samostatne (vždy konal iba prostredníctvom svojho štatutárneho zástupcu), pričom tento spor v čase predloženia plnomocenstva už trval 8 rokov. Aj následne (po ukončení dovolacieho konania) za žalobcu v konaní vystupoval výlučne len jej štatutárny zástupca (t. j. do podania

dovolania aj po skončení dovolacieho konania v mene žalobcu v konaní vystupoval výlučne Ing. J. s tým, že vždy žiadal, aby boli písomnosti pre žalobcu zasielané na ním uvedenú adresu). Navyše v závere dovolania i samotný žalobca uvádza, že "dovolateľ prikladá splnomocnenie k zastupovaniu v dovolacom konaní advokátkou JUDr. L. P.". Rovnako tak, hneď po ukončení dovolacieho konania, štatutárny zástupca žalobcu súdu oznámil (č. l. 481a - podaním zo 6.7.2017), že ho v konaní až do právoplatného skončenia veci bude zastupovať (je splnomocnený) E.. O.. D. J., A. 3, A.. Ak by teda aj malo byť D.. P. plnomocnenstvo udelené na celé konanie (čo preukázané nebolo), uvedené podanie by bolo (podľa obsahu) oznámením ukončenia jej zastupovania (t. j. odvolaním jej plnomocnenstva a oznámením nového zástupcu s účinkami od 7.7.2017). Odvolací súd bol potom (vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti), na rozdiel od súdu prvej inštancie, názoru, že predmetné splnomocnenie žalobca udelil JUDr. P. len na jeho zastupovanie v dovolacom konaní (t. j. o dovolaní proti uzneseniu odvolacieho súdu z 18. decembra 2015 č. k. 2Co 680/2014-434), čomu napokon zodpovedá aj vôľa samotného žalobcu. Preto, ak súd prvej inštancie predvolanie na pojednávanie nariadené na deň 26. februára 2018 doručoval iba JUDr. P. (ktoré jej bolo doručené 28.1.2018), nešlo o riadne predvolanie žalobcu na uvedené pojednávanie. Keďže žalobca nebol týmto riadne a včas na uvedené pojednávanie predvolaný, nebola splnená jedna z podmienok pre rozhodnutie súdu kontumačným rozsudkom podľa § 278 písm. a/ CSP". Už v tomto uznesení teda odvolací súd konštatoval, že JUDr. P. nezastupovala žalobcu v tomto konaní, ale ho zastupovala len v dovolacom konaní v prípade podaného dovolania proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 18. decembra 2015 č. k. 2Co 680/2014-434. Rovnako žalobca vo viacerých svojich podaniach (č. l. 502, 537, 546, 576) jasne uvádza (a zvýrazňuje), že JUDr. P. splnomocnil výlučne len na podanie dovolania proti uvedenému uzneseniu (t. j. že ho má zastupovať len v dovolacom konaní), a že ním splnomocneným zástupcom v tomto konaní je výlučne Mgr. O.. J. (z č. l. 481a - podaním zo 6.7.2017). Neobstojí preto odvolacia námietka žalobcu, že súd nekonal vo veci so splnomocnenou zástupkyňou žalobcu (JUDr. P.) a že ju riadne nepredvolal na pojednávania konané dňa 22.9.2023 a 20.10.2023. Ako už bolo uvedené, súd nemal povinnosť doručovať predvolanie na pojednávanie aj JUDr. P., keďže táto žalobcu v konaní nezastupovala. Súd prvej inštancie preto postupoval správne, keď na pojednávanie dňa 22.9.2023 predvolal žalobcu prostredníctvom ním splnomocneného zástupcu E.. O.. D. J., ktorý mal predvolanie riadne vykázané dňom 22.5.2023. Tohto pojednávania sa E.. O.. D. J. aj osobne zúčastnil. Na tomto pojednávaní súd po prednese žalobcu a vyjadrení žalovanej, zamietol návrhy žalobcu na doplnenie dokazovania, vyhlásil dokazovanie za skončené a pojednávanie odročil už iba za účelom vyhlásenia rozsudku na deň 20.10.2023 o 15:00 hod. č. dv. 123 (viď úradný záznam z pojednávania - č. l. 637). Keďže strany zobrali tento termín na vedomie, nebolo potrebné zo strany súdu strany sporu už osobitne písomne naň predvolávať. Žalobca síce tvrdí, že o termíne vyhlásenia rozsudku nemal vedomosť, avšak ako už bolo uvedené, z úradného záznamu z pojednávania konaného dňa 22.09.2023 vyplýva, že súd o tomto termíne (20.10.2023) strany informoval (pojednávanie konané dňa 22.09.2023 odročil práve za účelom vyhlásenia rozsudku na deň 20.10.2023). Skutočnosť, že by žalobca (osobne prítomný na pojednávaní dňa 22.09.2023) nemal o tom vedomosť, nebola nijako preukázaná. Záznam z pojednávania zo dňa 22.09.2023 je úradnou listinou, u ktorej sa prezumuje správnosť údajov v nej uvedených (podľa § 205 CSP, Listiny vydané orgánmi verejnej moci v medziach ich právomoci, ako aj listiny, ktoré sú osobitným predpisom vyhlásené za verejné, potvrdzujú pravdivosť toho, čo sa v nich osvedčuje alebo potvrdzuje, ak nie je dokázaný opak). Žalobca potom nepredložil žiadny dôkaz o tom, že by údaje uvedené v Zázname z pojednávania zo dňa 22.09.2023 neboli pravdivé. Navyše žalobca bol e-mailom poučený o tom, že záznamy z pojednávania sa ukladajú do elektronického súdneho spisu, ku ktorému majú strany sporu a ich zástupcovia prístup. Ak potom žalobca namieta, že mu termín vyhlásenia rozsudku nebol známy (t.j. že ho súd na pojednávaní konanom dňa 22.09.2023 neuviedol, hoci zo Záznamu z pojednávania zo dňa 22.09.2023 vyplýva opak) mal túto skutočnosť preukázať (napr. predložením záznamu z pojednávania, ktorý by uvedené preukazoval a ktorý si obstaral z elektronického súdneho spisu). Napokon neúčast' na verejnom vyhlásení rozsudku ospravedlnila aj samotná žalovaná (čo iba dokazuje, že termín vyhlásenia rozsudku musel byť na pojednávaní dňa 22.09.2023 stranám skutočne oznámený). Na pojednávaní dňa 30.10.2023 (v zápisnici nesprávne uvedený dátum 22.09.2023 - čo však predstavuje iba chybu v písaní, so začiatkom o 15:00 hod a skončením o 15:15 hod.) súd v neprítomnosti strán vyhlásil rozsudok v mene republiky, ktorým žalobu zamietol a žalovanej nepriznal nárok na náhradu trov konania. Túto zápisnicu súd doručil stranám (žalobcovi dňa 13.11.2023). Písomné vyhotovenie rozsudku súd doručil stranám (žalobcovi dňa 13.11.2023). Súd síce predmetnú zápisnicu, ako aj rozsudok doručil aj JUDr. P., avšak k tomu povinný nebol, a preto je ich doručenie JUDr. P. v tejto veci právne irelevantné (bez právnych účinkov) - keďže žalobcu v konaní nezastupovala.

20. Možno teda konštatovať, že súd prvej inštancie sa nedopustil žiadneho procesného pochybenia, keď v konaní na pojednávania (22.09.2023 a 20.10.2023) riadne predvolal strany (vrátane žalobcu prostredníctvom ním splnomocneného zástupcu Mgr. O.. D. J.), žalobca sa pojednávania aj riadne zúčastnil, a keďže JUDr. P. žalobcu v konaní nezastupovala (čo viackrát potvrdil samotný žalobca), túto súd predvolávať nemusel, pričom samotná skutočnosť, že jej následne doručil zápisnicu z vyhlásenia rozsudku a aj samotné písomné vyhotovenie rozsudku (za súčasného stavu, že ich doručil aj priamo žalobcovi prostredníctvom ním splnomocneného zástupcu Mgr. O.. D. J.), nespôsobila, že by žalobcovi v tomto smere bola odňatá možnosť konať pred súdom. Rovnako uvedené nespochybňuje ani skutočnosť, že súd prvej inštancie v zápisnici z vyhlásenia rozsudku uviedol nesprávny dátum jeho konania (ponechal tam pôvodný dátum skoršieho pojednávania 22.09.2023 namiesto 20.10.2023). V tomto smere sa jedná výlučne len o chybu v písaní, ktorú možno opraviť (avšak ktorá nemala žiaden vplyv na uplatňovanie procesných práv žalobcu).

21. V ďalšom sa odvolací súd (viazaný odvolacími dôvodmi - § 380 CSP), zaoberal odvolacími námietkami, ktorými žalobca namietal, že súd: 1/ nevykonával výsluch znalca O.. J. W. a nepripustil ako dôkaz jeho znalecký posudok č. 7/2009, 2/ nezaoberal sa výpočtom škody, ktorú žalobca uviedol vo svojom podaní, doručenom súdu dňa 30.12.2009 (na str. 12, 13) - č. I. 123, 3/ bez objektivizácie skutkového stavu veci a riadneho a včasného vykonania dokazovania navrhnutými svedkami (A. S. - účtovníčka žalobcu, O.. S. K., O.. D. E. - očitý svedok, S.. Q. I., O.. S. W. - znalec + Súvaha analytický k 25.01.2005 osvedčujúcej aktíva žalobcu celkom v objeme: 300.953.983,96 Sk) žalobu svojvoľne zamietol, 4/ dôsledne sa nevysporiadal s návrhom žalobcu na odškodnenie nemajetkovej ujmy v sume 15.000,- eur a nerozhodol o ňom v súlade s judikatúrou vyšších súdov.

22. V danej veci sa žalobca podanou žalobou (podľa zákona č. 514/2003 Z.z.) domáhal náhrady škody (v podobe ušlého zisku) a nemajetkovej ujmy (v podobe poškodenia dobrého mena) titulom nesprávneho úradného postupu súdneho exekútora v exekučnom konaní postihnutím (exekúciou) obchodného podielu podľa § 113b Exekučného poriadku (účinného v roku 2005) - tohto sa mal súdny exekútor konkrétne dopustiť vydaním exekučného príkazu na obchodný podiel O.. E.. J. v spoločnosti žalobcu (VENUS PROJECT, s r.o.). V danom prípade otázka existencie nesprávneho úradného postupu nebola medzi stranami sporná. Tento nastal tým, že chybou počítačového systému bola predmetná exekučná vec (pôvodne vedená pod sp.zn. Er 59/96) zaradená pod sp.zn. EX 365/2002 - teda ku konaniam začatým v roku 2002 (hoci exekučné konanie začalo ešte v roku 1996). V dôsledku vyššie uvedeného došlo k začatiu vykonávania exekúcie predajom obchodného podielu v zmysle § 113b Exekučného poriadku (ďalej len „EP“). Až neskorším preverovaním počítačového systému bolo zistené, že exekúcia EX 365/2002 bola začatá už v roku 1996. Príslušný exekútor vykonal podľa § 34 EP ilustráciu peňažných ústavov, katastra, evidencie vozidiel a obchodného registra. Zistil, že povinný - O.. E.. D. J. (jediný konateľ a spoločník žalobcu) je majiteľom nehnuteľností na LV č. XXXX v kat. úz A.. Na tejto ale bolo zriadené záložné právo v prospech E. J., ktorú súdny exekútor v zmysle § 151h ods. 6 OZ požiadaval o súhlas s predajom nehnuteľností. Súhlas nedostal a tak dražbu nehnuteľností nemohol uskutočniť. Ďalej exekútor zistil, že povinný je aj spoločníkom žalobcu a keďže vydaním exekučných príkazov na vykonanie exekúcie prikázaním pohľadávky z účtu v banke podľa § 96 EP neprišli na účet exekútora finančné prostriedky, začal exekúciu predajom obchodného podielu (v tom čase nebola zistená chyba v zaradení veci pod sp.zn. EX 365/2002). Okresnému súdu Bratislava I bol 19.01.2005 doručený exekučný príkaz, ktorý bol pridelený JUDr. T. pod sp.zn. 32 Exre 16/2005. Tá (hoci žalobca namietal, že exekučné konanie začalo ešte v roku 1996), postupovala v súlade s právnymi predpismi, podľa ktorých v konaní registrového súdu pre rozhodnutie je dôležité doručenie exekučného príkazu bez ohľadu na začatie konania, doručením exekučného príkazu začne registrový súd vo veci konať ex offo. Okresný súd Bratislava I následne dňa 19.05.2005 rozhodol uznesením o výmaze O.. J. ako spoločníka a o zápise exekúcie obchodného podielu spoločníka spoločnosti žalobcu. Proti tomuto uzneseniu podal O.. J. odvolanie. Krajský súd v Bratislave JUDr. T. vylúčil z konania (rozhodnutím z 8.8.2005) a napadnuté rozhodnutie zrušil (rozhodnutím z 30.11.2005) a vec vrátil súdu prvej inštancie na nové konanie. Vec bola následne pridelená JUDr. T., ktorá uznesením z 28.03.2006 rozhodla o začatí konania o výmaz spoločníka Ing. J. z obchodného registra. Následne, po zistení chyby v zaradení predmetnej exekučnej veci ku konaniam začatým v roku 2002, bol dňa 10.4.2006 exekučný príkaz na vykonanie výmazu obchodného podielu exekútorom vzatý späť. Okresný súd Bratislava I uznesením z 24.04.2006 konanie zastavil. K samotnému Ing. J. ako spoločníka žalobcu nikdy nedošlo, pričom pochybenie exekútora bolo vyriešené disciplinárnym postihom. Nesprávny úradný postup súdneho exekútora teda spočíval v tom, že tento vykonával exekúciu postihnutím obchodného podielu (vydaním exekučného príkazu), ktorá podľa

právnej úpravy účinnej v čase začatia exekúcie takýto spôsob exekúcie neumožňovala. K uvedenému pochybeniu došlo preto, že pôvodne začatej exekúcii bola chybou počítačového systému priradená sp.zn. EX 365/2002 - teda táto exekúcia bola zaradená ku konaniam začatým v roku 2002 - kedy EP už pripúšťal exekúciu postihnutím obchodného podielu - hoci pôvodné exekučné konanie začalo ešte v roku 1996 - kedy EP takýto spôsob exekúcie ešte nepripúšťal (neupravoval). Keďže samotný príkaz na začatie exekúcie, ani exekučný príkaz nemožno označiť a považovať za nezákonné rozhodnutia (čo taktiež sporné nebolo) - ani zákon pri nich nepripúšťal podanie opravného prostriedku - správne súd prvej inštancie ustálil, že uvedené pochybenie možno vyhodnotiť len ako nesprávny úradný postup. Ako už bolo uvedené vyššie, samotná existencia nesprávneho úradného postupu (ako prvého predpokladu vzniku zodpovednosti štátu za škodu podľa zák. č. 514/2003 Z.z.) napokon spornou medzi stranami nebola.

23. Preto sa správne súd prvej inštancie v ďalšom zaoberal ďalšími predpokladmi vzniku zodpovednosti štátu za škodu podľa zákona č. 514/2003 Z.z., ktorými boli existencia škody (v podobe ušlého zisku), príp. nemajetkovej ujmy a existencia priamej príčinnej súvislosti medzi škodou a nesprávnym úradným postupom. V tomto smere potom súd prvej inštancie uviedol, že „...v prípade exekúcie na obchodný podiel spoločníka v spoločnosti s ručením obmedzeným nedochádza k zrušeniu samotnej spoločnosti, ale len k zániku účasti povinného ako spoločníka v obchodnej spoločnosti. Zrušenie spoločnosti nastáva len vtedy, ak to ustanovuje osobitný zákon. Z poznámky pod čiarou § 113b Exekučného poriadku je zrejmé, že týmto osobitným zákonom je Obchodný zákonník, ktorý zrušenie obchodnej spoločnosti priamo upravuje len v prípade verejnej obchodnej spoločnosti a komanditnej spoločnosti, keďže na ňu sa ustanovenia o verejnej obchodnej spoločnosti aplikujú primerane. V prípade spoločnosti s ručením obmedzeným k takémuto zrušeniu priamo zo zákona nedochádza. Keďže priamo zo zákona nedochádza k zrušeniu žalobcu ako spoločnosti s ručením obmedzeným, nemôže žalobca ani v dôsledku doručenia exekučného príkazu vstúpiť do likvidácie s účinkami predpokladanými v § 72 Obchodného zákonníka. Doručenie exekučného príkazu žalobcovi v zmysle Exekučného poriadku, ako spoločnosti s ručením obmedzeným, malo tie účinky, že dochádzalo k zániku účasti jeho spoločníka v spoločnosti, a nie k zrušeniu spoločnosti ako takej. V prípade zániku účasti spoločníka v spoločnosti § 113b Exekučného poriadku odkazuje na ustanovenie § 148 ods. 3 Obchodného zákonníka. Obchodný zákonník účinný v čase doručenia exekučného príkazu rozlišoval dve situácie, ako pri exekúcii obchodného podielu postupovať. Prvou bol prípad, kedy prevod obchodného podielu nebol možný, resp. sa naň vyžadoval súhlas valného zhromaždenia. Druhou bol prípad, kedy išlo o voľný obchodný podiel, na prevod ktorého sa nevyžadoval súhlas valného zhromaždenia. V uvedenom prípade bolo možné podiel previesť na kohokoľvek, a tento podiel bol predmetom dražby pri výkone exekúcie, v rámci ktorej ho môže nadobudnúť ktorákoľvek tretia osoba. Z uvedeného je teda zrejmé, že k zániku spoločnosti ako takej nedochádza. Z uznesenia Okresného súdu Bratislava I zo dňa 19.05.2005, právoplatného dňa 24.03.2005, vyplynulo, že došlo len k zániku účasti povinného O. D. J. v obchodnej spoločnosti, t. j. v žalobcovi. Zároveň je v uznesení uvedené, že výška vkladu spoločníka Ing. D. J. predstavuje voľný obchodný podiel. Na základe uvedeného s prihliadnutím na § 148 ods. 3 Obchodného zákonníka a následky spojené s prevodom obchodného podielu, pri ktorom sa nevyžaduje súhlas valného zhromaždenia, je možné konštatovať, že nedochádza k zrušeniu žalobcu ako spoločnosti s ručením obmedzeným, nedochádza k jeho vstupu do likvidácie a následkom exekúcie obchodného podielu spoločníka Ing. D. J. v žalobcovi je len zánik jeho účasti v spoločnosti ako spoločníka a následný predaj jeho obchodného podielu prostredníctvom dražby. Pokiaľ by aj bol prevod obchodného podielu spoločníka Ing. D. J. viazaný na súhlas valného zhromaždenia žalobcu s prevodom, čo žalobca žiadnym spôsobom nepreukázal, pre účely exekučného konania takýto súhlas jediného spoločníka nemožno považovať za podmienku predaja obchodného podielu na dražbe. Zmyslom súhlasu valného zhromaždenia s prevodom obchodného podielu na tretie osoby je ochrana zostávajúcich spoločníkov v spoločnosti pred vstupom cudzích tretích osôb do spoločnosti, a nie ochrana spoločníka pred splnením jeho povinnosti vyplývajúcej z právoplatného exekučného titulu vymáhaného v exekúcii. Pokiaľ teda v jednoosobovej spoločnosti pôsobí jediný spoločník, ktorý si navyše sám podmieni prevod svojho obchodného podielu svojím vlastným súhlasom (pri výkone pôsobnosti valného zhromaždenia), na takéto obmedzenie pri exekúcii obchodného podielu nemožno prihliadať, nakoľko tu neexistuje žiaden záujem ďalších spoločníkov na ochrane pred nadobudnutím podielu cudzou osobou. Naopak, možným záujmom je tu záujem jediného spoločníka na jeho ochrane tým, aby nedošlo k vymoženiu jeho dlhu práve obmedzením prevodu jeho výlučného obchodného podielu v spoločnosti. Z vyššie uvedených dôvodov bolo podľa súdu evidentné, že žalobcovi v dôsledku exekúcie vykonávanej súdnym exekútorom pod sp. zn. EX365/2002 nevznikla, a ani nemohla vzniknúť škoda alebo nemajetková ujma, keďže

nevznikli ani len následky, z ktorých vychádzal sám žalobca po doručení exekučného príkazu. Žalobca sa nenachádzal v stave zrušenia a následnej likvidácie, mohol slobodne a voľne vykonávať svoju podnikateľskú činnosť, mohol sa naďalej slobodne a voľne zaväzovať a vstupovať do zmluvných vzťahov. Jediné obmedzenie mohlo nastať v tom, že ak sa na prevod obchodného podielu vyžadoval súhlas valného zhromaždenia žalobcu, valné zhromaždenie žalobcu takýto súhlas poskytnúť nemohlo. V tomto prípade však žalobcovi žiaden priamy nárok na náhradu škody nevzniká, keďže takýto priamy nárok by mohol mať len spoločník spoločnosti sám. V posudzovanom prípade bolo navyše evidentné, že sa v ňom prelínajú záujmy žalobcu a jeho spoločníka, voči ktorému smerovala exekúcia. Aj to bol napokon dôvod, prečo žalobca zdôvodňoval podanú žalobu aj tým, že nemohol nakladať s obchodným podielom v žalobcovi. Po doručení exekučného príkazu naďalej v žalobcovi pôsobila rovnaká osoba konateľa, ktorá konala aj pred doručením exekučného príkazu. V uvedenom prípade teda konateľ mohol naďalej konať v mene spoločnosti, vstupovať do záväzkov a projektov a dosahovať zisk pre žalobcu.

24. Tieto závery žalobca odvolaním nenapadol a teda odvolací súd (viazaný odvolacími dôvodmi - § 380 ods. 1 CSP) tieto preskúmať (ich vecnú správnosť) ani nemohol. Napriek tomu odvolací súd sa s nimi v celom rozsahu stotožňuje, pričom zdôvodňuje, že pri exekúcii na obchodný podiel (§ 113b EP účinného v roku 2005), „ exekútor poverený vykonaním exekúcie upovedomí oprávneného, povinného a obchodnú spoločnosť, ktorej je povinný spoločníkom, o začatí exekúcie postihnutím obchodného podielu, prikáže obchodnej spoločnosti, aby po vydaní príkazu na začatie exekúcie postihnutím obchodného podielu už nevyplatila vyrovnací podiel alebo podiel na likvidačnom zostatku povinnému, zakáže obchodnej spoločnosti, aby po vydaní príkazu na začatie exekúcie udelila súhlas na prevod obchodného podielu, ak je takýto súhlas potrebný. Podľa § 113b ods. 5 EP, doručení exekučného príkazu zaniká účasť povinného v obchodnej spoločnosti, a ak to ustanovuje osobitný zákon, obchodná spoločnosť sa tým zrušuje. Obchodná spoločnosť je povinná poukázať peňažné prostriedky zodpovedajúce vyrovnaciemu podielu, a to v rozsahu vymáhanej pohľadávky a jej príslušenstva oprávnenému, ak sa oprávnený s exekútorom písomne nedohodol inak. Ak je obchodná spoločnosť v likvidácii, je povinná oprávnenému bezodkladne poukázať peňažné prostriedky zodpovedajúce podielu povinného na likvidačnom zostatku, a to v rozsahu vymáhanej pohľadávky a jej príslušenstva, ak sa oprávnený s exekútorom písomne nedohodol inak“. V odkaze pod čiarou (pokiaľ ide o zrušenie spoločnosti) je potom odkaz na ust. § 88 ods. 1 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1991/513/>>, § 93 ods. 2 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1991/513/>>, § 148 ods. 3 Obchodného zákonníka <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1991/513/>>, z ktorých vyplýva, že k zrušeniu spoločnosti (z dôvodu doručenia exekučného príkazu na podiel spoločníka) dochádza len u verejnej obchodnej spoločnosti (§ 88 ods. 1 písm. g) ObchZ.), komanditnej spoločnosti (§ 93 ods. 2 ObchZ.), a ak spoločenská zmluva nepripúšťala prevod obchodného podielu alebo ak sa na prevod obchodného podielu vyžadoval súhlas valného zhromaždenia, mala exekúcia na obchodný podiel spoločníka, rovnaké účinky ako zrušenie jeho účasti (spoločníka, nie samotnej spoločnosti) v spoločnosti súdom (§ 148 ods. 3 ObchZ.).

25. Tak ako už uviedol súd prvej inštancie, v danej veci žalobca je spoločnosťou s ručením obmedzeným, a preto k jeho zrušeniu (iba) samotným doručení exekučného príkazu na podiel spoločníka nedošlo. Mohlo tu dôjsť len k zrušeniu účasti spoločníka v spoločnosti (teda nie samotnej spoločnosti), ak spoločenská zmluva nepripúšťala prevod obchodného podielu alebo ak sa na prevod obchodného podielu vyžadoval súhlas valného zhromaždenia (čo žalobca v konaní ani nepreukazoval). Správny bol potom záver súdu prvej inštancie, že v danej veci doručení exekučného príkazu na obchodný podiel Ing. D. J. nedošlo k zrušeniu samotného žalobcu (VENUS PROJECT s r.o.), a tým nedošlo ani k jeho vstupu do likvidácie a jediným následkom mohol byť len zánik účasti spoločníka (Ing. D. J.) v spoločnosti žalobcu a následný predaj jeho obchodného podielu prostredníctvom dražby (k čomu takisto nedošlo, keďže Okresný súd Bratislava I síce dňa 19.05.2005 rozhodol o výmaze Ing. J. ako spoločníka a o zápise exekúcie jeho obchodného podielu, avšak odvolací súd toto rozhodnutie zrušil (rozhodnutím z 30.11.2005) a vec vrátil súdu prvej inštancie na nové konanie a hoci po vrátení veci bolo opätovne uznesením z 28.03.2006 rozhodnuté o začatí konania o výmaz spoločníka Ing. J. z obchodného registra, vzápätí bol dňa 10.04.2006 exekučný príkaz na vykonanie výmazu obchodného podielu exekútorom vzatý späť a súd uznesením z 24.04.2006 konanie zastavil - k samotnému výmazu Ing. J. ako spoločníka žalobcu teda nikdy (reálne) nedošlo - čo napokon vyplývalo aj z výpisu z Obchodného registra).

26. Keďže (ako už uviedol i súd prvej inštancie) doručenie exekučného príkazu v danom prípade nemalo za následok ani zrušenie žalobcu, ani jeho vstup do likvidácie, nemohli nastať ani účinky

spojené s takouto likvidáciou podľa § 72 Obchodného zákonníka (v zmysle ktorého „Likvidátor robí v mene spoločnosti len úkony smerujúce k likvidácii spoločnosti. Pri výkone tejto pôsobnosti plní záväzky spoločnosti, uplatňuje pohľadávky a prijíma plnenia, zastupuje spoločnosť pred súdmi a inými orgánmi, uzaviera zmiery a dohody o zmene a zániku práv a záväzkov. Nové zmluvy môže uzavierať len v súvislosti s ukončením nevybavených obchodov“). Žalobcovi teda v dôsledku exekúcie vykonávanej súdnym exekútorom pod sp.zn. EX365/2002 (doručením exekučného príkazu) nevznikla, a ani nemohla vzniknúť škoda alebo nemajetková ujma, keďže (ako správne uzavrel súd prvej inštancie) nevznikli ani len následky, z ktorých vychádzal sám žalobca po doručení exekučného príkazu (resp. z ktorých odvodzoval vznik samotnej škody). Žalobca sa nenachádzal v stave zrušenia a následnej likvidácie, a teda mohol naďalej slobodne a voľne vykonávať svoju podnikateľskú činnosť, mohol sa naďalej slobodne a voľne zaväzovať a vstupovať do zmluvných vzťahov (jediné obmedzenie mohlo nastať v tom, že ak sa na prevod obchodného podielu vyžadoval súhlas valného zhromaždenia žalobcu, valné zhromaždenie žalobcu takýto súhlas poskytnúť nemohlo). Žalobcovi teda žiaden priamy nárok na náhradu škody nevznikol, keďže takýto priamy nárok by mohol mať len spoločník spoločnosti (O.. D. J.) sám. Poškodeným (osobe, ktorej škoda týmto nesprávnym úradným postupom vznikla) mohol byť len samotný spoločník (Ing. D. J.) a nie spoločnosť sama (žalobca). Navyše po doručení exekučného príkazu naďalej v žalobcovi pôsobila rovnaká osoba konateľa, ktorá konala aj pred doručení exekučného príkazu (konateľ teda mohol naďalej konať v mene spoločnosti, vstupovať do záväzkov a projektov a dosahovať zisk pre žalobcu).

27. Aj pokiaľ išlo o samotný exekučný príkaz (iba vydanie a doručenie ktorého napokon žalobca označuje za nesprávny úradný postup), tento zakazoval žalobcovi len „udelieť súhlas na prevod obchodného podielu, a prikazoval žalobcovi poukázať peňažné prostriedky zodpovedajúce vyrovnávaciemu podielu v rozsahu vymáhanej pohľadávky a jej príslušenstva oprávnenému“. Exekučný príkaz teda nijako neobmedzoval žalobcu v jeho ďalšom podnikaní (nezakazoval mu nakladať s majetkom, aktívami, vykonávať podnikateľskú činnosť a pod.), nemal za následok zrušenie žalobcu, ani jeho vstup do likvidácie. Zakazoval žalobcovi výlučne len udeliť súhlas na prípadný prevod obchodného podielu Ing. D. J. a prikazoval mu poukázať peňažné prostriedky zodpovedajúce vyrovnávaciemu podielu v rozsahu vymáhanej pohľadávky a jej príslušenstva oprávnenému. Preto neobstojí úvaha žalobcu v odvolaní, že „...či môže potom obchodná spoločnosť vykonávať pokojnú a nerušenú podnikateľskú činnosť /obchodnú činnosť tak, ako ju vykonávala do 25.1.2005/, ak má od štátu - súdneho exekútora (na podklade sfalšovaného exekučného príkazu) zákaz nakladať s majetkom, a to pod hrozbou spáchania trestného činu ? Teda ak dňom 25.1.2005 došlo k narušeniu tzv. pokojného stavu (pokojného užívania majetku - aktív žalobcu) - teda došlo k zmrazeniu aktív obchodnej spoločnosti VENUS PROJECT Slovakia s. r. o. v objeme: 300.958.983, 96 Sk ?“ Keďže k žiadnemu takémuto následku nedošlo, je táto úvaha žalobcu nedôvodná. Za správny možno potom považovať záver súdu prvej inštancie podľa ktorého, ak v dôsledku nesprávneho úradného postupu vznikla aj nejaká škoda, tak táto mohla vzniknúť výlučne len Ing. E.. D. J. (ako spoločníkovi žalobcu), avšak nie žalobcovi samému (ako obchodnej spoločnosti) - je potrebné si tiež uvedomiť, že povinným z exekúcie tu nebol žalobca, ale jeho spoločník (Ing. E.. J. ako fyzická osoba, ktorý dobrovoľne nesplnil jemu vykonateľným rozhodnutím súdu uloženú povinnosť, v dôsledku čoho muselo dôjsť k podaniu návrhu na exekúciu - samotné začatie exekúcie teda zapríčinil O.. E.. J.). Keďže exekučný príkaz zakazoval žalobcovi len udeliť súhlas na prevod obchodného podielu (tretej osobe), škoda by tu mohla vzniknúť (aj to len samotnému vlastníkovi obchodného podielu - teda O.. E.. J.) len vtedy, ak by v danom čase bol z jeho strany záujem o predaj (prevod) obchodného podielu na tretiu osobu a tento by mohol O.. E.. J. reálne predat' s konkrétnym ziskom (a tento sa v dôsledku exekučného príkazu uskutočniť nemohol). Na preukázanie tejto škody by však musel O.. E.. J. preukázať akú hodnotu mal v tom čase jeho obchodný podiel a za akú hodnotu ho mohol (nebyť vydania exekučného príkazu) predat' (čo sa však nestalo). Táto škoda by potom predstavovala rozdiel medzi sumou, ktorú by za takýto predaj obchodného podielu O.. J. získal (od tretej osoby) a sumou, za ktorú by obchodný podiel bol predaný v prípadnej dražbe (príp. by predstavovala rozdiel medzi sumou, za ktorú by za takýto predaj obchodného podielu O.. J. uskutočnil (od tretej osoby) a sumou trhovej hodnoty tohto obchodného podielu). Ako však už bolo uvedené, v rozhodnom čase nebol plánovaný žiadny prevod obchodného podielu O.. J. na tretiu osobu, a ani neprebehla jeho dražba (ako však už bolo uvedené išlo by o škodu na strane Ing. E.. J., nie samotného žalobcu). Rovnako sa nerealizovala ani druhá (v exekučnom príkaze) uložená povinnosť, a to príkaz poukázať peňažné prostriedky zodpovedajúce vyrovnávaciemu podielu v rozsahu vymáhanej pohľadávky a jej príslušenstva oprávnenému (teda ani v tomto smere žiadna škoda nevznikla). V danom prípade teda nebol splnený ani druhý predpoklad pre vznik zodpovednosti štátu za škodu podľa zákona

č. 514/2003 Z. z. a tým je vznik škody na strane samotného žalobcu (t.j. žalobcom deklarovaná škoda z dôvodu údajného zrušenia žalobcu a jeho vstupu do likvidácie).

28. K samotnej škode (resp. jej výške) potom odvolací súd (odhliadnuc od záveru súdu prvej inštancie, že táto nebola žalobcom v konaní riadne preukázaná a nemohla žalobcovi ani vzniknúť) dodáva, že táto (v zmysle pripustenej zmeny žaloby z 28.12.2010 - uznesením súdu z 27.01.2011) podľa žalobcu mala predstavovať sumu 3.921.726,96 eur, pozostávajúcu zo:

- sumy 401.765,60 eur - z dôvodu nemožnosti nakladania s aktívami žalobcu (v objeme 300.958.983,96 Sk/9.389.663,- eur podľa účtovnej súvahy), žalobca mal prísť o obvyklú obchodnú maržu (12,50 % ročne) - kedy by mohol uzatvoriť kúpnu zmluvu s potenciálnym kupujúcim (speňažiť tak svoje aktíva - tovar na sklade - v objeme 96.828.726,04 Sk) s tým, že potenciálny zisk z toho mal predstavovať sumu 401.765,60 eur - t.j. ide o potenciálny ušlý zisk zmarením zhodnotenia aktív (tovaru) pri obchodnej marži 12,5 % ročne,

- sumy 2.472.047,54 eur z dôvodu nemožnosti nakladať s aktívami (ich časové znehodnotenie),

- sumy 31.230,56 eur z dôvodu nemožnosti použiť aktíva v pokladnici (finančnú hotovosť) v objeme 3.802.174,58 Sk - ktorú mohol zhodnotiť na termínovanom účte s výnosom 8 % ročne (dvojnásobok sadzby NBS) - potenciálny výnos 31.230,56 eur,

- ostatné aktíva (vrátane cenných papierov) v objeme 171.095.000,- Sk (podľa súvahy), mohol použiť na ručenie k získaniu zdrojov na leasingové prefinancovanie pontónovej mostovej súpravy pre španielsku spoločnosť - čo by predstavovalo výnos 380.000,- eur vo forme 10 % akontácie, mesačné výnosy 56.811,36 eur, za 96 mesiacov výnos zo splátok 5.833.923,56 eur - túto škodu podľa vlastného vyjadrenia rieši žalobca v inom konaní voči žalovanej (viď vyjadrenie žalobcu na č.l. 250),

- zo sumy 916.683,26 eur - z dôvodu nemožnosti získania investície v sume 500.000 GBP od zahraničnej spoločnosti EUROPEAN ENTERPRISES Ltd. na rozvoj podnikania v oblasti realitnej činnosti podľa uzavretej dohody z 15.11.2004.

29. Odvolací súd sa potom v tomto smere v celom rozsahu stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že „žalobca na preukázanie vzniku vyššie deklarovanej škody, nepredložil súdu žiadne dôkazy, ktoré by jasne a jednoznačne preukázali jej vznik, v dôsledku čoho by súd mohol ustáliť jej skutočnú výšku. Z dôkazov predložených žalobcom vyplynulo, že medzi žalobcom a tretími osobami existovali určité obchodné vzťahy, v dôsledku ktorých by mohol žalobca teoreticky dosiahnuť zisk. Túto jeho výšku však žiadnym spôsobom nepreukázal a ani nedoložil, na základe čoho a ako jeho dosiahnutie vypočítal“.

30. Pokiaľ ide o škodu spočívajúcu v nemožnosti nakladať (zhodnocovať) aktíva žalobcu (žalobcom vyčíslené vo výške dvojnásobku diskontnej sadzby NBS podľa § 3 vl. Nariadenia č. 87/1995 Z.z.), túto správne súd prvej inštancie považoval za nedôvodnú (viď vyššie uvedené - t.j. žalobcovi dorúčením exekučného príkazu nebolo nijako zakázané nakladať s majetkom, jeho aktívami, zásobami tovaru, ani hotovosťou v pokladni, žalobca nebol zrušený, ani nevstúpil do likvidácie). Už len z tohto dôvodu bol tento nárok nedôvodný (keďže žalobcovi vôbec nebolo zakázané nakladať s jeho aktívami). Navyše nie je ani zrejmé, prečo škoda mala v tomto prípade predstavovať práve dvojnásobok diskontnej sadzby NBS v zmysle § 3 vl. Nariadenia č. 87/1995 Z.z., keď cit. nariadenie v tomto prípade upravuje sankčný úrok z omeškania - za omeškanie dlžníka s platením peňažného dlhu podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka (nepredstavuje teda výšku bežného zhodnocovania finančných prostriedkov - bežné úročenie finančných prostriedkov v komerčných bankách). Žalobca ani nepreukázal, že by takýto objem peňazí mal uložený na bankovom účte a pod. Ak by aj mal, tak by boli zhodnocované bežným zmluvným úrokom (keďže doručenie exekučného príkazu nemalo za následok, že žalobca nemohol s touto sumou peňazí voľne nakladať, resp. že ich musel z banky vybrať a pod.), a teda k žiadnej škode tu nedochádzalo. Navyše žalobca nároky na náhradu škody (nemožnosť nakladať s aktívami) uplatňuje duplicitne, keď raz „úročí“ tieto svoje aktíva dvojnásobnou sadzbou NBS a zároveň s tými istými aktívami chcel robiť aj obchody (a uplatňuje si potenciálny ušlý zisk vo výške 12,50% ročne). Nemožno teda požadovať škodu z rovnakej sumy peňazí (z rovnakých aktív žalobcu) raz titulom ich úročenia (dvojnásobnou sadzbou NBS) a rovnako aj ich použitím na vykonávanie obchodov, resp. ich úročením 12,50 % ročne (nemôže oboje naraz). V tomto smere potom súd prvej inštancie správne zamietol aj návrh žalobcu na vykonanie

dôkazu znaleckým posudkom znalca Ing. J. W. č. 7/2009 (a jeho výsluchom), keďže tento mal (podľa zadania žalobcu) za úlohu iba vyčísliť (nie znalecky riešiť odbornú otázku) podľa účtovnej dokumentácie (zo súvahy celkových aktív) brutto objem dvojnásobku základnej úrokovej sadzby NBS za obdobie 27.01.2006 do 14.09.2006. Takáto otázka (zadanie) nie je potom znaleckou otázkou (nevyžaduje odborné znalosti znalca z určitého odvetvia, ktoré by nebol oprávnený posudzovať samotný súd) a nemôže preukazovať ani škodu, keďže ide len o matematický výpočet, ktorý mohol spraviť aj súd (ak by mal za to, že samotná škoda vznikla a sporná by bola len jej výška). V tomto prípade znalec mal len urobiť matematický výpočet výšky úroku s použitím dvojnásobku sadzby NBS vo vzťahu k sumám aktív v súvahe. Znalec teda spravil len to, že stav aktív brutto podľa súvahy vynásobil dvojnásobkom základnej úrokovej sadzby NBS. Aj preto tento posudok (samotný výpočet) má iba jednu stranu (č.l. 642). Takáto listina nemohla potom predstavovať dôkaz, ktorým by bola vyčíslňovaná výška škody (resp. ktorým by znalec odpovedal na odborné otázky z jeho odvetvia, ktoré nebol oprávnený riešiť súd), ale predstavovala len matematický výpočet, ktorý mohol vykonať aj samotný súd (ak by predtým došiel k záveru, že tu vznikla táto škoda - čo nenastalo). Keďže súd prvej inštancie ustálil, že v tomto smere nemohla žalobcovi vzniknúť škoda (z dôvodu, že mu doručenie exekučného príkazu nebolo zakázané nakladať s týmito aktívami), ako aj z dôvodu, že takto predložený znalecký posudok (vo svojej podstate znaleckým posudkom ani nebol), správne postupoval, ak návrh na doplnenie dokazovania v tomto smere ako nedôvodný zamietol.

31. Odvolací súd poukazuje na to, že škoda vyčíslená žalobcom mala v podstate predstavovať škodu v podobe ušlého zisku. V tomto smere odvolací súd uvádza, že „Ušlý zisk je stratou konkrétnej, reálnej a preukázateľnej príležitosti zhodnotenia majetku, avšak len za predpokladu, že pravdepodobnosť dosiahnutia zisku u poškodeného je s ohľadom na existujúce okolnosti toho ktorého konkrétneho prípadu vysoko pravdepodobná až blížiac sa k istote (rozsudok Najvyššieho súdu SR z 29. marca 2017, sp.zn. 5 Cdo 195/2015).“ Ušlý zisk je teda ujmu spočívajúcou v tom, že u poškodeného nedošlo v dôsledku škodnej udalosti k rozmnoženiu majetkových hodnôt, hoci sa to s ohľadom na pravidelný beh vecí dalo očakávať. Ušlý zisk sa neprejavuje zmenšením majetku poškodeného (úbytkom aktív, ako je to u skutočnej škody), ale stratou očakávaného prínosu (výnosu). Nestačí pritom iba pravdepodobnosť rozmnoženia majetku, lebo musí byť naisto postavené, že pri pravidelnom behu vecí (nebyť protiprávneho konania škodcu alebo škodnej udalosti) mohol poškodený dôvodne očakávať zväčšenie svojho majetku, ku ktorému nedošlo práve v dôsledku konania škodcu (škodnej udalosti).

32. Základnou povinnosťou žalobcu v civilnom sporovom konaní je povinnosť tvrdenia a dôkazná povinnosť. Žalobca je nielen povinný tvrdiť skutkové okolnosti, z ktorých svoj nárok odvodzuje a ktoré sú určené obsahom hmotnoprávnej normy, ale je zároveň povinný označiť a predložiť súdu dôkazy na preukázanie pravdivosti svojich tvrdení. Treba zdôrazniť, že obsah dôkaznej povinnosti, ako povinnosti označiť a predložiť dôkazy, nie je totožný s pojmom dôkazného bremena. Dôkazné bremeno predstavuje súhrn pravidiel umožňujúcich súdu rozhodnúť vo veci, ak nastane stav tzv. objektívnej neistoty nazývaný aj „non liquet“ („nie je jasné“), ktorý nedovoľuje súdu rozhodnúť v súlade s hmotnoprávnym stavom, pretože výsledky vykonaného dokazovania nedávajú súdu podklad pre prijatie záveru či už o pravdivosti alebo nepravdivosti tvrdení strany sporu, prípadne je tento stav dôsledkom nepredloženia dôkazov alebo situáciou, kedy sa strana sporu dostáva do dôkaznej núdze (porovnaj Karel Svoboda, Dokazování, str. 37 a nasl.). Ide v podstate o procesnú zodpovednosť strany sporu za to, že v konaní neboli preukázané jej tvrdenia a že z tohto dôvodu muselo byť rozhodnuté o veci samej v jej neprospech (Macur Jozef, Důkazní břemeno v civilním soudním řízení, 1. vydání, Brno, Masarykova Univerzita v Brně, 1995). Pokiaľ ale súd na základe vykonaných dôkazov zistí skutkový stav a v rámci voľnej úvahy dospeje k záveru o pravdivosti alebo nepravdivosti tvrdení strany v spore, rozhodne vo veci samej na základe zisteného skutkového stavu, t. j. neuplatnia sa pravidlá dôkazného bremena. Dôsledky neunesenia dôkazného bremena vyplývajú zo samotného rozdelenia dôkazného bremena medzi stranami v spore, ktoré vychádza z teórie preukazovania skutočností právo zakladajúcich. Každá strana tvrdí a dokazuje tie skutkové okolnosti, z ktorých jej právo vyplýva a protistrana naopak tvrdí a dokazuje skutočnosti, ktoré toto právo vylučujú alebo zabraňujú jeho uplatniteľnosti. Dôsledky neunesenia dôkazného bremena sa potom riadia jednoduchým pravidlom neúspechu v spore stíhajúcim tú stranu, ktorá bola zodpovedná za preukázanie práva v jej prospech. Pokiaľ teda žalobca v konaní nepreukáže pravdivosť ale ani nepravdivosť skutočností svedčiacich o existencii jeho hmotnoprávneho nároku, súd nemôže rozhodnúť na základe ľubovôle, ale len cestou aplikácie princípov dôkazného bremena, t. j. žalobu zamietne pre neunesenie dôkazného bremena žalobcom. Ako už bolo uvedené, nie je povinnosťou žalovaného tvrdiť ani dokazovať skutočnosti, z ktorých žalobca svoje právo odvodzuje, t.j. nezaťažuje ho v tomto smere

dôkazné bremeno, a preto mu neunesenie dôkazného bremena žalobcom nemôže byť na ujmu. Na základe vyššie uvedených teoretických úvah je potom nutné uzavrieť, že súd prvej inštancie rozhodol správne, keď (okrem iného aj) pre neunesenie dôkazného bremena o existencii škody žalobcom, žalobu zamietol. V sporoch o náhradu škody voči štátu v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. bol žalobca ako (údajne) poškodený ten, ktorý odvodzoval svoje nároky od existencie jednotlivých predpokladov vzniku zodpovednosti štátu za škodu, preto bol povinný ich aj preukázať. Ak žalobca neunesol dôkazné bremeno vo vzťahu k preukázaniu všetkých hmotnoprávných predpokladov zakladajúcich zodpovednosť štátu za škodu v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. vrátane existencie ušlého zisku, z ktorého titulu svoje právo na náhradu škody odvodzoval, nemohol byť v spore úspešný.

33. Pokiaľ išlo o škodu v podobe ušlého zisku [sumu 401.765,60 eur - predstavujúcu obvyklú obchodnú maržu vo výške 12,50 % ročne z potenciálneho predaja aktív (tovaru na sklade v objeme 96.828.726,04 Sk), sumu 2.472.047,54 eur z dôvodu nemožnosti nakladať s aktívami (ich časové znehodnotenie) a sumu 31.230,56 eur - predstavujúcu potenciálny 8 % ročný (dvojnásobok sadzby NBS, resp. úrok na termínovanom účte) výnos z použitia aktív v pokladnici (finančnej hotovosti) v objeme 3.802.174,58 Sk], žalobca namietal právne posúdenie veci súdom prvej inštancie, ktoré považoval za nesprávne v jeho závere o hypotetickej a nedostatočne reálnej škode v časti ušlého zisku. Bol toho názoru, že ak s vysokou pravdepodobnosťou preukázal minimálny zisk, ktorý mohol dôvodne očakávať za normálneho behu okolností tak, ako iné podnikateľské subjekty v tejto oblasti, potom táto strata predstavuje reálne ušlý zisk v zmysle ustanovenia § 442 ods.1 Občianskeho zákonníka. Ušlý zisk sa v súlade s konštantnou judikatúrou súdov definuje ako ujma spočívajúca v tom, že u poškodeného nedošlo v dôsledku škodnej udalosti k rozmnoženiu majetkových hodnôt, hoci sa to s ohľadom na pravidelný beh vecí dalo očakávať. Ušlý zisk sa neprejavuje zmenšením majetku poškodeného (úbytkom aktív, ako je tomu u skutočnej škody), ale stratou očakávaného prínosu. Nestačí pritom iba pravdepodobnosť rozmnoženia majetku, lebo musí byť naisto postavené, že pri pravidelnom behu vecí (nebyť protiprávneho konania škodcu alebo škodnej udalosti) mohol poškodený dôvodne očakávať zväčšenie svojho majetku, ku ktorému nedošlo práve v dôsledku konania škodcu (škodnej udalosti). Len všeobecné tvrdenie o strate podnikateľskej príležitosti alebo zmarení podnikateľského zámeru bez ďalšieho, nikdy nemôže byť základom pre vznik nároku na náhradu ušlého zisku, a to ani v prípade, ak by boli dôsledkom protiprávnej udalosti. Je tomu tak preto, že zákon č. 514/2003 Z. z. nezakladá vznik nároku na náhradu škody paušálne a automaticky v každom jednotlivom prípade porušenia povinnosti zo strany orgánov štátu, ale len celkom výnimočne za predpokladu súčasného naplnenia aj ďalších predpokladov vzniku a existencie zodpovednostného vzťahu, ktorými sú existencia škody (ušlého zisku) a príčinnej súvislosti medzi škodou a protiprávnym konaním alebo opomenutím orgánov štátu. Dôkazné bremeno ohľadom naplnenia týchto podmienok vzniku zodpovednosti štátu za škodu pritom zťažuje poškodeného. Aj existencia ušlého zisku musí byť vždy bezpečne preukázaná.

V prípade ušlého zisku nie je možné preukázať jeho reálnu existenciu, ale musia byť dokazované také konkrétne skutkové okolnosti (tvrdené poškodeným), ktoré pri logickej úvahe povedú súd k záveru, že ušlý zisk by skutočne vznikol nebyť protiprávnej udalosti, t. j. dokazuje sa pravdepodobnosť dosiahnutia ušlého zisku u poškodeného v danom čase a podľa miery dokázanej pravdepodobnosti, je potom možné urobiť záver o tom, či by za daných okolností bol žalovaný ušlý zisk aj reálnym. Nepreukázanie existencie takýchto skutkových okolností, by potom mohlo viesť len k záveru, že ušlý zisk, ktorého sa žalobca v konaní domáha, je skutočne iba „fikciou“ (m.m. uznesenie najvyššieho súdu sp.zn. 3 Cdo 513/2014). „Aj v prípade ušlého zisku musí ísť o ujmu už nastalú (vzniklú) a nie o ujmu, ktorá by hypoteticky mohla vzniknúť v budúcnosti“ (z uznesenia najvyššieho súdu sp.zn. 4 MCdo 23/2008). Za ušlý zisk teda nemožno považovať hypotetický ušlý zisk, ktorý nemá žiadny konkrétny preukázateľný základ.

34. V danej veci žalobca v tomto smere preukázal len také skutočnosti, ktoré by mohli predstavovať len hypotetický (fiktívny) ušlý zisk (napr. vychádzajúci len z porovnania a spriemerovania zisku dosahovaného v prípade obdobnej podnikateľskej príležitosti za obdobných podmienok u iného subjektu v príslušnom podnikateľskom odvetví, v konečnom dôsledku vylučuje existenciu príčinnej súvislosti medzi protiprávnou udalosťou a ušlým ziskom, ako základnú podmienku vzniku zodpovednosti štátu za škodu). Ušlý zisk je však stratou konkrétnej, reálnej a preukázateľnej príležitosti zhodnotenia majetku, aj to len za predpokladu, že pravdepodobnosť dosiahnutia zisku u poškodeného je s ohľadom na existujúce okolnosti toho ktorého konkrétneho prípadu vysoko pravdepodobná až blížiac sa k istote (m.m. uznesenie najvyššieho súdu sp.zn. 4 Cdo 319/2008, 1 Cdo 76/2008). Pokiaľ žalobca nepreukáže existenciu týchto okolností a výšku ušlého zisku, ktorý mohol pri bežnom chode vecí očakávať, nemôže byť v konaní úspešný.

35. S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd dospel k záveru, že právne posúdenie veci súdom prvej inštancie bolo správne. Žalobca v konaní zakladal svoj nárok na ušlý zisk výlučne na tvrdení o existencii hypotetického ušlého zisku, pričom v priebehu konania netvrdil žiadne konkrétne okolnosti zdôvodňujúce uplatnený nárok a dokazujúce existenciu ušlého zisku ako dôsledku nesprávneho úradného postupu orgánu štátu. Takýto ušlý zisk nemá reálny základ a ostáva len v rovine fikcie. Pokiaľ sa žalobca napr. odvolával na znalecký posudok Ing. J. W. č. 7/2009 - k tomuto už odvolací súd zaujal stanovisko vyššie (a výpovede ním navrhnutých svedkov), je potrebné poznamenať, že znalecký posudok slúži ako dôkazný prostriedok v tých prípadoch, kedy sa na posúdenie určitých čiastkových otázok vyžadujú špecifické odborné znalosti, právne posúdenie vecí, t.j. či (ne)boli naplnené podmienky vzniku zodpovednosti štátu za škodu a či je nárok v žalobe opodstatnený, je však výlučne vecou súdu a nie znalca. Inými slovami nárok poškodeného na ušlý zisk nemôže založiť znalecký posudok, ale len preukázanie predpokladov vzniku nároku na náhradu škody (čo žalobca nesplnil). Ako už bolo uvedené vyššie, znalecký posudok O.. J. W. č. 7/2009 nemohol preukázať, že ušlý zisk by práve žalobca skutočne dosiahol nebyť nesprávneho úradného postupu exekútora, ani to, že realizácia zámeru by bola uskutočnená tak, ako žalobca zamýšľal, alebo že by k nej nedošlo len v dôsledku nesprávneho úradného postupu. Znalec sa totiž nevyjadroval k otázkam fázy realizácie podnikateľského zámeru u žalobcu a ani neposudzoval okolnosti pravdepodobnosti dosiahnutia zisku u žalobcu (znalec len čisto matematicky vypočítal výšku úroku použitím číselných údajov zo súvahy o aktívach žalobcu a dvojnásobku úrokovej sadzby NBS; ani samotná účtovná súvaha aktív škodu nepreukazuje, nepreukazuje žiaden potenciálny obchod - ide o stav účtovníctva spoločnosti nič viac a nič menej). Tento znalecký posudok nemohol byť použiteľný ako dôkaz preukazujúci vznik a výšku škody (preto správne súd prvej inštancie jeho vykonanie ako dôkaz, nepripustil). Uvedené rovnako platí aj o žalobcom navrhnutých svedkov. Aj títo mali preukazovať len finančnú situáciu žalobcu, čo však zároveň neznamená aj preukázanie vzniku škody (túto finančnú situáciu žalobcu nikto ani nespochyboval). Žalobca tak nielenže nepreukázal, že sa stal poškodeným v dôsledku označeného nesprávneho úradného postupu exekútora (ako už bolo uvedené, škoda tu mohla vzniknúť iba Ing. E.. D. J. ako fyzickej osobe, nie však samotnému žalobcovi, ktorý nebol zrušený ani nevstúpil do likvidácie), ale nepreukázal ani to, že by sa jeho podnikateľský zámer (potenciálny predaj aktív, zásob tovaru, príp. nakladanie s finančnou hotovosťou v pokladni) dostal do štádia, kedy by bolo možné považovať dosiahnutie prospechu z jeho podnikania za daných konkrétnych okolností za vysoko pravdepodobné. Žalobca si v tomto smere teda uplatňoval len hypotetický (fiktívny) ušlý zisk. Navyše jeho vznik spájal s takými dôsledkami nesprávneho úradného postupu, ktoré ani nenastali (zrušenie žalobcu a jeho vstup do likvidácie). Žalobca ani nepreukázal, že dňom doručenia exekučného príkazu prestal nakladať s týmito aktívami, resp. že musel prestať s nimi nakladať (že sa údajne riadil povinnosťami, ktoré mu exekučný príkaz ukladal) - keďže exekučný príkaz mu takúto povinnosť ani len neukladal.

36. Pokiaľ išlo o škodu v sume 916.683,26 eur - z dôvodu nemožnosti získania investície v sume 500.000,- GBP od zahraničnej spoločnosti EUROPEAN ENTERPRISES Ltd. na rozvoj podnikania v oblasti realitnej činnosti podľa uzavretej dohody z 15.11.2004, táto rovnako (ako už konštatoval i súd prvej inštancie) nebola žalobcom v konaní preukázaná. Žalobca tu nepredložil ani len výpis z obchodného registra menovanej spoločnosti (na preukázanie, či vôbec takáto spoločnosť existuje). Odvolací súd v tomto smere potom iba zvýrazňuje (ako už v tomto smere poukazovala aj žalovaná), že táto dohoda (z 15.11.2004) bola uzavretá s Ing. E.. D. J. (nie so žalobcom), a podľa nej mala spoločnosť EUROPEAN ENTERPRISES Ltd. v období od 10.02.2005 do 20.02.2005 vykonať investíciu na rozvoj podnikania v oblasti realitnej činnosti v sume 500.000,- libier a v lehote do 30.10.2005 odkúpiť od O.. D. J. 80 % jeho obchodných podielov v spoločnosti VENUS PROJECT s r.o. za sumu 2.500.000,- libier. Táto dohoda teda nielenže nijako nepreukazovala nemožnosť získania investície žalobcom (upravovala len práva a povinnosti spoločnosti EUROPEAN ENTERPRISES Ltd.), so žalobcom nebola ani len uzavretá, spoločnosť EUROPEAN ENTERPRISES Ltd. (nie žalobca) sa v nej zaviazala vykonať investíciu, a ak ju aj nevykonala, tak škoda (ak z nej mala mať prospech) mohla teda nanajvýš vzniknúť tejto spoločnosti (nie žalobcovi). Rovnako tak neodkúpením 80 % obchodných podielov od O.. E.. J. tu škoda mohla vzniknúť len spoločnosti EUROPEAN ENTERPRISES Ltd. alebo samotnému O.. E.. J. (nie žalobcovi) - tu by však muselo byť najskôr preukázané, akú hodnotu mal 80 % - ný obchodný podiel O.. E.. J. v spoločnosti VENUS PROJECT, s r.o. v roku 2005, od tejto hodnoty odpočítať sumu 2.500.000,- libier a zistiť, s akým ziskom by O.. E.. J. svoj 80 %-ný obchodný podiel predal - tento zisk by potom mohol predstavovať škodu, ktorá O.. E.. J. vznikla nemožnosťou previesť svoj 80 %-ný obchodný podiel (stále by však išlo o škodu na strane O.. E.. J., nie žalobcu). Žalobca teda nepredložil žiadny relevantný dôkaz o

vzniku škody vo výške 916.683,26 eur samotnému žalobcovi, keď ním predložená dohoda z 15.11.2004 takýmto dôkazom jednoznačne byť nemohla.

37. Pokiaľ išlo o nemajetkovú ujmu (z dôvodu poškodenia dobrého mena žalobcu), odvolací súd poukazuje na to, že ani túto žalobca v konaní nepreukázal. Odvolací súd potom v tomto smere upriamuje pozornosť na sporový charakter konania o nároku podľa zák. č. 514/2003 Z.z. a dôkazné bremeno nesené stranami sporu (viď uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 285/2018). Pre prejednávajúcu vec sú, z pohľadu odvolacieho súdu, relevantné závery tohto uznesenia, v ktorých je uvedené, že „...nárok na peňažnú náhradu nemajetkovej ujmy nemožno vyvodiť už zo samotnej existencie nesprávneho úradného postupu, bez zreteľa na následky dopadu vzniknutej ujmy na jednotlivé stránky života dotknutej osoby, závažnosť ujmy a okolnosti, za ktorých k nej došlo...zbytočné prietahy v konaní poškodeného nepochybne znamenajú samé o sebe pre poškodeného určitú imateriálnu ujmu, to však poškodeného nezbavuje povinnosti preukázať, v prípade uplatňovania jej peňažnej náhrady, vznik tejto nemajetkovej ujmy v jednotlivých oblastiach života a intenzitu zásahu, ako aj to, že iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočne účinným a efektívnym prostriedkom na vyváženie, či zmiernenie tejto vzniknutej ujmy.... je na poškodenom, aby svoje tvrdenia o existencii relevantných skutočností, ktoré umocňujú hĺbku zásahu alebo významne ovplyvňujú jeho životnú situáciu, hodnoverne preukázal....nesprávny úradný postup nemožno považovať bez ďalšieho za konanie, v dôsledku ktorého by žalobcovi automaticky prináležal nárok na peňažnú náhradu nemajetkovej ujmy....žalobca...nepreukázal vznik konkrétnych nepriaznivých následkov, ktoré mu mali v súvislosti s nesprávnym úradným postupom vzniknúť a jeho všeobecné tvrdenia v tomto smere zostali v konaní dôkazne nepodložené... žalobca v tomto smere nenavrhol žiadne dokazovanie poukazovaním na to, že vznik takejto ujmy sa v prípade porušenia práva na prejednanie veci v primeranej lehote prezumuje, náležite nepreukázal existenciu ani rozsah kvalifikovaných nepriaznivých následkov....“ (k tomu pozri napr. i uznesenie NS SR sp.zn. 5Cdo/6/2022). V porovnateľnom konaní sp.zn. 3Cdo/7/2017 o náhradu škody a náhradu nemajetkovej ujmy najvyšší súd poukázal na závery ESLP, ktorý vo svojich rozhodnutiach judikoval, že náhrada nemajetkovej ujmy v obdobných prípadoch musí byť rozumne primeraná utrpenej ujme na povesti (napr. Tolstoy Miloslavsky v. Spojené kráľovstvo) a konštatoval, že pri určovaní výšky náhrady ujmy treba vychádzať z dôkazov preukazujúcich výšku ujmy (Flux v. Moldavsko, Steel a Morris v. Spojené kráľovstvo).

38. Odvolací súd nespochybňuje skutočnosť, že i v danom prípade nesprávny úradný postup súdneho exekútora pri vydávaní exekučného príkazu mohol vyvolať (aj u žalobcu, avšak predovšetkým u O.. E.. J.) určitú imateriálnu ujmu, to však žalobcu nezbavovalo povinnosti preukázať, v prípade uplatňovania jej peňažnej náhrady, vznik tejto nemajetkovej ujmy v jednotlivých oblastiach jeho pôsobenia (poškodenie dobrého mena žalobcu v podnikateľských kruhoch) a intenzitu zásahu, ako aj to, že iba samotné konštatovanie porušenia práva nebolo dostatočne účinným a efektívnym prostriedkom na vyváženie, či zmiernenie tejto vzniknutej ujmy. Bolo na žalobcovi (ako údajne poškodenom), aby svoje tvrdenia o existencii relevantných skutočností, ktoré umocňujú hĺbku zásahu alebo významne ovplyvňujú jeho postavenie v podnikateľských kruhoch (poškodenie jeho dobrého mena), hodnoverne preukázal. Samotný nesprávny úradný postup nemožno považovať bez ďalšieho za konanie, v dôsledku ktorého by žalobcovi automaticky prináležal nárok na peňažnú náhradu nemajetkovej ujmy. Žalobca nepreukázal vznik konkrétnych nepriaznivých následkov, ktoré mu mali v súvislosti s nesprávnym úradným postupom vzniknúť a jeho všeobecné tvrdenia v tomto smere zostali v konaní dôkazne nepodložené. Už súd prvej inštancie poukázal na to, že „skutočnosti, ktoré žalobca v tomto smere uvádzal, boli len všeobecného charakteru v rovine všeobecných tvrdení, ktoré žiadnym spôsobom nepreukazovali a neodôvodňovali výšku uplatneného nároku, ktorý bol navyše uplatnený v rozpore s § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z.“. Súd vychádzal tiež z názoru, že nakoľko nebolo preukázané, že by spoločnosť žalobcu nemohla vykonávať svoju podnikateľskú činnosť, nemohlo byť poškodené ani jeho meno v podnikateľských kruhoch. Žalobca potom tieto závery súdu v odvolaní nenapadol, len vo všeobecnosti vzniesol odvolaciu námietku, že „súd prvej inštancie sa dôsledne nevysporiadal s jeho návrhom na odškodnenie nemajetkovej ujmy a nerozhodol o ňom v súlade s judikatúrou vyšších súdov“. Ako však už bolo uvedené, súd sa s týmto návrhom vysporiadal, keď mal za to, že žalobca existenciu nemajetkovej ujmy zdôvodňoval len všeobecnými tvrdeniami o jej vzniku (bez relevantného preukázania), ako aj tvrdením, že táto mu vzniknúť ani nemohla, keďže exekučným príkazom nebolo žalobcovi zakázané vykonávať podnikateľskú činnosť (žalobca totiž nemajetkovú ujmu odôvodňoval práve nemožnosťou uzatvárať obchody, resp. nemožnosťou a zamedzením vykonávania podnikateľskej činnosti).

39. S uvedenými závermi sa potom stotožnil i odvolací súd, pričom dodáva, že je logickým záver súdu prvej inštancie, že ak exekučným príkazom nebolo žalobcovi zakázané vykonávať podnikateľskú činnosť, nemohlo dôjsť k poškodeniu jeho dobrého mena tým, že mu malo byť znemožnené vykonávať podnikateľskú činnosť (uzatvárať obchody). Samotné vydanie (doručenie) exekučného príkazu na obchodný podiel spoločníka, príp. povinnosti v ňom žalobcovi uložené (v podobe nemožnosti udeliť súhlas na prevod obchodného podielu, poukázať peňažné prostriedky v hodnote vyrovnacieho podielu oprávnenému) sami o sebe nemôžu poškodzovať dobré meno žalobcu, najmä ak je zrejmé, že exekúcia sa netýkala samotného žalobcu, ale jeho spoločníka (ten si dobrovoľne nespĺnil povinnosť uloženú mu exekučným titulom).

40. Žalobca v ďalšom (pri preukazovaní vzniku nemajetkovej ujmy) argumentoval aj tým, že „exekučný príkaz bol doručený aj daňovému úradu, ďalej, že nemohol spoločnosť EUROPEAN ENTERPRISES Ltd. predať svoj 80%-ný obchodný podiel (viď bod 36 tohto rozhodnutia), že prišiel o zisk zo sprostredkovania predaja vojenskej techniky do Indie a z konzultačnej činnosti, že nemohol odkúpiť akcie Pivovaru Stein a pod.“ V tomto smere odvolací súd uvádza, že uvedené nároky v danom prípade preukazujú len hypotetický (fiktívny) zisk (či už žalobcu alebo len O.. E.. J.), a teda by mohli byť najvyššie (ak by boli predmetom tohto sporu - čo sa nestalo) nárokmi na náhradu škody (nie však nárokmi na náhradu nemajetkovej ujmy). Navyše, ako už bolo uvedené, žalobca tieto nároky odvodzoval od nemožnosti (zákazu) uskutočňovať mu podnikateľskú činnosť, ďalej od jeho údajného zrušenia a vstupu do likvidácie (údajne z dôvodu vydania exekučného príkazu), čo sa však nezakladalo na pravde. Rovnako tak samotná skutočnosť, že exekučný príkaz bol doručený aj daňovému úradu, taktiež sama o sebe nezakladá vznik nároku na nemajetkovú ujmu (nieto ešte vo výške 1.000.000,- eur). Tento (bez ďalšieho) nezakladá ani samotné vydanie a doručenie exekučného príkazu, u ktorého sa neskôr preukáže, že tento vydaný byť nemal (žalobca nepreukázal, a v tomto smere ani nenavrhol vykonať dôkaz, že už len samotné vydanie a doručenie exekučného príkazu na obchodný podiel jeho spoločníka, malo poškodiť jeho dobré meno v podnikateľských kruhoch).

41. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny, potvrdil (§ 387 ods. 1, 2 CSP).

42. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že žalovanej, úspešnej v odvolacom konaní, ich náhradu nepriznal, pretože jej v odvolacom konaní preukázateľne žiadne trovy nevznikli.

43. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C.s.p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C.s.p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C.s.p.).